

မြန်မာ့အမျိုးသား
ကျမ်းဂန်အဖွဲ့

မအိမ်ကံ ခင်ခင်ထူး

တက္ကသိုလ်

အမှာ စာ

(၁)

ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းတွင် လပေါင်း (၃၆) လတိုင်တိုင် အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ကျွန်မ ရေးသားခဲ့သော ‘မအိမ်ကံ’ လုံးချင်းဝတ္ထု ပြီးမြောက်သွားသည့်နောက် စာအုပ်အဖြစ် ထုပ်ထုပ်ပိုက် ပိုက် ထုတ်ဝေနိုင်လိုက်သည့်အတွက် ကျွန်မ အလွန်ဝမ်းသာမိပါသည်။ ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် အနေဖြင့် မိမိအားထုတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်တစ်အုပ် စာအုပ်စင်ပေါ် တင်နိုင်ပြီဆိုသော ခံစားမှုကို ကျွန်မ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မအနေဖြင့် စာအုပ်ပေါင်း (၂၀) ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း လုံးချင်းဝတ္ထု အနေဖြင့်မူ ‘မအိမ်ကံ’ သည် စတုတ္ထမြောက် လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ ။ သည် ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသား ရန် စိတ်ကူးစဉ်ကတည်းက ကျွန်မမှာ ရေးချင်စရာ၊ ထည့်ချင်စရာ၊ ဖြည့်ချင်စရာတွေ များ ခဲ့သည်။ ။ အိမ်ကို ရောက်လာသမျှ စာပေမိတ်ဆွေများ၊ စာရေးဆရာများ၊ ရုပ်ရှင်နယ်မှ မိတ်ဆွေများကို မရေးမီ ကပင် ဇာတ်လမ်းအကြမ်း ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ မိတ်ဆွေများကလည်း ‘မအိမ်ကံ’ အကြောင်း လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ပြီးမြောက်အောင် ရေးသားရန် အားပေးခဲ့ကြပါသည်။ ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ချမရေးဖြစ်သေးဘဲ စိတ်ကူးအတွင်း အောင်းထားခဲ့သည့်နှစ်တွေ အတော်ကြာခဲ့ပါသည်။ ။

စင်စစ် 'မအိမ်ကံ' ဝတ္ထုကျောရိုးမှာ ကျွန်မတို့ ရွာတွင် အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်မှန်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ် ရွာမှာ နေစဉ်က ဝိုင်းတိုက်အပြင် ထွက်ကစားတော့ မည်ဆိုလျှင် လူကြီးမိဘများက မှာ တတ်သော စကားရှိပါသည်။ "ကစားတာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ကစားကြ ... မကံ ပဲမှော်တိုက်ဘက် သွားမကစားကြနဲ့ " ဆိုသည့်စကား ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ကလည်း သည်လိုမှာ တိုင်း ကြားရိုးကြားစဉ် သဘောထားခဲ့ကြသည်။ မကံပဲမှော်တိုက်သည် ခြံကျယ် ကြီးတစ်ခြံအတွင်းတွင် ထီးထီးကြီးရှိနေသော ပဲမှော်တိုက်ကြီးဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်ကပင် ဆွေးလှ ပါပြီ။ ဘူးလို၊ ဖရုံလိုအပင်များ သာမက နွယ်ရှင်ကြီးတွေ၊ ချုံနွယ်ကြီးတွေ ငုံ့ထားသော ထိုပဲမှော်တိုက် ဆီကို ဘယ်ကလေးမှ တကန်တက သွားကစားတာမျိုး မရှိကြသော်လည်း လူကြီးတွေကတော့ သတိရတိုင်း မှတ်မှတ်ရရ မှာ တတ်တာကလည်း အမှန်ပင်။

ကျွန်မတို့ နည်းနည်းကလေး သိတတ်သည့်အရွယ်ရောက်တော့ မကံဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ မေးမိခဲ့သည်။ အမေတို့ ကြီးတော်တို့ က သည်လိုမေးလျှင် ကောင်းကောင်း မဖြေပါ။ "မကံ ဆိုတာ မကံပေါ့အေ့ ..." ဆိုတာနှင့် ပြီးရသည် ချည်းပင်။ ပဲမှော်တိုက်က ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့လည်း "ပဲမှော် တိုက်က ပြိုတော့မှာ လေ ... မတော်ကစားနေတုန်း ပြိုကျရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုန်း" ဆိုတာလောက် သာ ဖြေကြပါ၏။ တချို့ကလည်း မကံပဲမှော်တိုက်က နေဝင်ရင် မီးလက်တာ မြင်ရသတဲ့ ဆိုတာမျိုး၊ သီချင်းညည်းသံ ကြားရတယ် ဆိုတာမျိုး၊ အမဲသား ပိဿာလုံးတွဲကြီး ဆွဲသွားတာ ပဲမှော်တိုက်အထိ စွတ်ကြောင်းရာကြီး တွေ့သတဲ့ တော် ဆိုတာမျိုး မရေမရာ ပြောကြတာများကိုလည်း ကျွန်မတို့ အကြားနာခဲ့ရသည်။ မီးရောင်ကို ဘယ်သူမြင်တာလဲ၊ သီချင်းသံကို ဘယ်သူကြားတာလဲ၊

စွတ်ကြောင်းရာကြီးကို ဘယ်သူတွေ့တာလဲ ဆိုတော့လည်း ဝေဝေဝါးဝါး ရှိကြပြန်သည်။ မဟုတ် သလိုလို၊ ဟုတ်သလိုလို။ သေချာ တာကတော့ ကျွန်မငယ်ငယ်က မကံပဲမှော်တိုက်ဆိုတာကြီးကို ကြောက် ရွံ့ခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပင်။

ကျွန်မကြီးတော်တွေထဲက အသက်အကြီးဆုံး ကြီးတော်ကြီးကတော့ စိတ်ကူးရသည့်အခါ "မကံက အင်မတန်လှသာကိုးအေ့ တစ်ရွာကတော င် လာငေးရသယံ့မိန်းမ ... အသားကလေးများ ပဲတီချဉ်သန့်သန့်လို ဝါပြီး မှ ညှို့နေသာအေ့ ... ဆံပင်များ ဆိုရင် တံကောက်ကွေး ရိုက်က ရော မျက်ခုံးတွေက တံစဉ်ကွေး ... မျက်လုံးတွေက ဖန်တူလုံး ... အ သားကလေးတွေများ တုန်နေသလား မှတ်ရသယ် ..." ဆိုတာမျိုး ပြော ဖူးသည်။ သည် လောက်ပဲ များများ စားစား ကြားခဲ့ရဖူးပါ၏။ ဖန်တူ လုံးဆိုတာက ကလေးတွေ ကစားသော ဖန်ဂေါ်လီလုံးကလေးလို ကြည် လင်နေသည့်သဘော ကို ဆိုလိုပါသည်။

ကျွန်မငယ်ငယ်က ကြားခဲ့ဖူးသော မကံ (ဒေါ်ကံ) အကြောင်းက ပြ ည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်ပါ။ ပြောကြသလောက်သာ ကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်၍ ကျွန် မအာရုံထဲ နင့်နင့်စူးစူးရောက်မလာခဲ့သေးပါ။ တစ်ခေတ်တစ်ခါက ရွာမှာ အလွန်ချောမောလှပသော ရွာသူမိန်းမချောတစ်ယောက် ရှိခဲ့သ ည်။ ဥစ္စာ စည်းစိမ် ပြည့်စုံသည်။ လယ်ယာကိုင်းခင်းပြည့်စုံသည့် သူကြီးသမီး ဖြစ်သည် ဆိုတာလောက်သာ ရင်ထဲရောက်ခဲ့ရသည်။

(၂)

ကျွန်မတို့ မိဘများ ရွာမှ မြင်းခြံကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြပြီးသည့် နောက် မြင်းခြံမြို့တွင် ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေ ကျောင်းနေခဲ့ကြသ

ည် ။ နှစ်စဉ် နွေကျောင်းပိတ် ရွာပြန်တိုင်း မိဘဆွေမျိုး များ အရိပ်တွင် ခိုလှုံကြရင်း တောစကားကို တောနားနှင့် ကြားခဲ့ရတာတွေသာ များ ခဲ့သည် ။ တောသူ တောင်သား ဆွေမျိုးသားချင်းတို့ ၏ ရိုးစင်းသော ဘဝ တွေကြားမှာ အနေများ ခဲ့ရသည် ။ ကျောင်းဖွင့် လို့ မြို့ကိုပြန်ရသော်လည်း စိတ်က ရွာကိုပင် လွမ်းဆွတ်ကြသည် ။ ကျွန်မတို့ အရွယ်ကလေးရလာ တော့ ရွာမှာ မကံပဲမှော်တိုက် မရှိတော့ပါ။ ပြိုကျသွားတာလား၊ မြို့ဖျက်ပစ်လိုက်ကြတာလားတော့ မသိရ။ ပဲမှော်တိုက် မရှိတော့တာကို တော့ သတိထားမိခဲ့ပါ၏။ မကံပဲမှော်တိုက်မရှိတော့သည့်အခါ မကံပဲမှော်တိုက်ဘက် သွားမကစားကြနဲ့ ဆိုသည့်စကားလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ရတော့ သည် ။ သည် လိုနှင့် မကံဆိုသော ရွာမိန်းမချောတစ်ယောက်၏ အကြောင်းသည် ကျွန်မတို့ ရွာကလေး မှာ ရှားရှားပါးပါး ကြားရသော အကြောင်းအရာဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ကျွန်မ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူအရွယ်တွင် မြင်းခြံမြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ မိသားစုပြောင်းရွှေ့ခဲ့ ကြသည် ။ မန္တလေးမှာ အထက်တန်းပညာ၊ တက္ကသိုလ်ပညာတွေ ဆည်းပူးခဲ့သည် ။ တစ်ရက်မှာ တော့ အမေက မကံပဲမှော်တိုက်အကြောင်း စကားရောက်ရာမှ မကံ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းကို စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြခဲ့သည် ။ အမေတို့ က မမကံ ခေါ်ကြပါ၏။ မမကံဆိုသော်လည်း အမေတို့ နှင့် ခေတ်ပြိုင် ရွယ်တူရွယ်တန်း မဟုတ်ပါ။ မကံခေတ်ကောင်းစဉ်က အမေတို့ က တော်တော်ကို ငယ်ကြသေးသည် ဖြစ်၍ သူတကာ မမကံ ဆိုလို့ မမကံခွဲရသည် ဟု ဆိုပါ၏။ သို့သော် မမကံ၏ ဇာတ်လမ်းကို အမေတို့ ကိုယ်တိုင် အရွယ်ရောက်တော့ ကောင်းကောင်း သိခဲ့ ကြားခဲ့ကြရပြီ။ အမေက သည် စကား အကြောင်းအရာကို ပြောပြတော့ အံ့ဩခဲ့ရပါ၏။

နောက်ပိုင်း ရွာကိုရောက်လို့ မိကြီး ထွေးကြီး၊ ကြီးတော်ကြီးတို့ ကို

တစ်စစီမေးရင်းက ဒေါ်ကဲ့ဘဝကို သိခဲ့ရသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က ကြောက်ရွံ့ခဲ့မိသော မကံပဲမှော်တိုက်နှင့် နီးနွယ်နေသော ဒေါ်ကဲ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းက ကျွန်မ စာတွေမရေးခင်ကတည်းက ကျွန်မ ရင်ထဲ စူးစူး စိုက်စိုက် ခိုဝင်နေခဲ့ပါ၏။ ကျွန်မ စာတွေရေးဖြစ်လာတော့ ဒေါ်ကဲ့ဘဝကို ဝတ္ထုရေးချင်မိသော်လည်း ဝတ္ထုတိုက်လေးတစ်ပုဒ်အနေဖြင့် အားမရချင်။ သည် တော့ ရွာပြန်ရောက်တိုင်း ဒေါ်ကံနှင့်ပတ်သက် စပ်ယှက်သမျှတွေကို ကျွန်မ ရှာဖွေတီးခေါက်ရင်းက ဒေါ်ကဲ့ဘဝကို ဖြည့်ခဲ့ရသည်။ ဘဝရပ်လုံး အကြမ်းပေါ်လာတော့မှ အတန်ငယ် ခြုံငုံမိသောဇာတ်လမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည် ဇာတ်လမ်းကို ကျောရိုးပြု၍ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးများ နှင့် ပေါင်းစပ်ကာ ‘မအိမ်ကံ’ဝတ္ထုအဖြစ် ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်ရေးမည်ဆိုပြန်တော့ နှစ်ကာလနှင့်ချီကာ ရင်ထဲ မွေးထားရင်း ထည့်ချင်သည့်ဇာတ် ကွက်တွေကို စိတ်ကူးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ပုံဖော်ရပါသည်။ နောက်ခံအဖြစ် ကာလသတ်မှတ်ရပါသည်။ ထိုကာလနောက်ခံနှင့် လျော်ညီသော အခင်းအကျင်းကို ချရပါသည်။ ဝတ္ထုကို အထောက်အကူပြုမည့် စာအုပ်များကို ရှာရဖွေရ ဖတ်ရမှတ်ရပါသည်။ နှစ်တစ်ရာပြကွဲဒီနိန် စာအုပ်တစ်အုပ်ဝယ်ကာ မအိမ်ကံ မွေးဖွားသည် မှ ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးချိန်အထိ ရက်စဉ်မလွဲအောင် တေးရ မှတ်ရပါ၏။ ဝတ္ထုတည်ရာ မြင်းခြံနယ် မြေပုံတစ်ချပ် ကိုယ်တိုင်ဆွဲကာ ရွာများ၊ လမ်းများ၊ အထင်ကရနေရာများကို ပုံစံချရသည်။ မအိမ်ကံတို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဇယားကို ဆွဲရသည်။ ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ကောင်များ ၏ အမည် နှင့်တွဲကာ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ရေးမှတ်ထားရပါ၏။

တကယ်တမ်းချရေးဖြစ်သည့်အခါမှာ တော့ အခန်းတွေ ကြိုတင်ခွဲထားခဲ့သော်လည်း အခန်း တစ်ခန်းချင်းမှာ ထည့်ချင်တာတွေ ရှိလာပြန်

သဖြင့် တစ်ခန်းကနေ နှစ်ခန်း၊ သုံးခန်း ပွားရတာများ လည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ ဇာတ်လမ်း ဝေဝေဆာဆာရှိစေရန် ဇာတ်ကောင်များများ ထည့်ရတာမျိုးရှိသလို၊ အခြားအဖြစ်အပျက်တွေကို အံဝင်ခွင်ကျ ပေါင်းစပ်ရတာမျိုးလည်း ရှိရပြန်ပါ၏။ တစ်လချင်းရေး ရင်းက ထည့်ချင်စိတ်ရှိတာကလေးတွေ ထည့်မိသည် လည်း အခါခါပင်။

(၃)

မအိမ်ကံဝတ္ထု ချမရေးမီ တစ်နှစ်က ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ချုပ် ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း ကျွန်မတို့ အိမ်ကို အလည်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ။ ဆရာက မန္တလေးမြို့ကိုရောက်တိုင်း အချိန်ရလျှင် ရသလို ကျွန်မတို့ မိသားစုထံ ရောက်လာတတ်မြဲဖြစ်၍ ကျွန်မတို့ ကို မောင်နှမရင်းသဖွယ် စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မ မအိမ်ကံဇာတ်လမ်း တည်ထားပုံကို ပြောပြသည့်အခါ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းမှာ အခန်းဆက်ဝင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ။ ရေးသည့်အခါတွင် လည်း စိတ်လွတ်ပြီး ရေးရန်နှင့် ဖော်ပြမည့်ကာလအတိုင်းအတာနှင့် စာမျက်နှာကို မစဉ်းစားဘဲ ရေးနိုင်သမျှ ရေးပါရန်ပင် မှာ ခဲ့ပါသည်။ ။ မန္တလေးမြို့သို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း အိမ်ကို လာရောက် လည်ပတ်ရင်း စိတ်ခွန်အားပေးခဲ့သည့်အတွက်လည်း ကျွန်မမှာ များစွာ အားဖြစ်ရပါ၏။ မဂ္ဂဇင်း တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြသည့်အခါတွင် လည်း ပန်းချီဆရာ ဆရာဖေညွန့်ဝေ၏ လက်ရာကောင်းများ နှင့် လစဉ် နေရာပေး ဖော်ပြခဲ့သည့်အတွက် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း၊ ဆရာ ဖေညွန့်ဝေ၊ ဆရာ မျိုးမြင့်ညိမ်း၊ ကိုလင်းနိုင်ဦးနှင့် ရွှေဝိုင်းတော်သူ ဝိုင်းတော်သားများကို ကျေးဇူးများစွာ တင်ရပါသည်။ ။

သည် ဝတ္ထုကို ရေးရာတွင် ကျွန်မအဖို့ ရာ အဓိက ဖော်ပြလိုရင်း အချက်တစ်ချက် ရှိပါသည်။ မြန်မာမိန်းကလေးများ ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ရွာခလေ့ရပ်ခလေ့ကို မြတ်နိုးလေးစား တန်ဖိုးထား တတ်သော စိတ်နှလုံးကို ကျွန်မတတ်စွမ်းသမျှ ဝတ္ထုတွင် ထည့်သွင်းလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မြန်မာကျေး တောသဘာဝများ နှင့် ကျေးတောနေ တောသူတောင်သားများ ၏ စိတ်နေသဘောထားကို အခါ အားလျော်စွာ ဖွဲ့နွဲ့ပြချင်သည်။ အထူးသဖြင့် ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင် (သို့မဟုတ်) မြဖက်ကွမ်းတောင် (သို့မဟုတ်) မြစိမ်းကွမ်းတောင်ဆိုသည့် ကွမ်းတောင်ကို ကိုင်ရသည့် မြန်မာမိန်းကလေးတို့ တွင် ပြည့်စုံရသော အရည်အချင်းများ သည် ရွာစံပြမိန်းကလေး (တစ်နည်း) ရွာကျက်သရေ ဖြစ်ပါ၏။ ငှက်ပျောဖက် ရွက်ကွမ်းတောင်သည် ရွှေကွမ်းတောင်၊ ငွေကွမ်းတောင်၊ ကျောက်စီကွမ်းတောင်များ ထက် ပိုမို၍ တန်ဖိုးထားခြင်းခံရသဖြင့် ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်ကိုင်ဘဝသည် ရှေးခေတ် မိန်းမပျို ကလေးများ အဖို့ ရာ တန်ဖိုးအားဖြင့် မက်စက်သော ကိုယ်ကျင့်တရား နိမိတ်ပုံ ဖြစ်ရပါ၏။ ရပ်ရွာက ရွေးချယ်သည့် ကွမ်းတောင်ကိုင်ဆိုသော ဆုလာဘ်ကို တပ်မက်သလို အများက သတ်မှတ်ထားသော စည်းစံနှင့်အညီ ရိုးရိုးသားသား စင်စင်ကြယ်ကြယ် စောင့်စည်းခဲ့ကြခြင်းသည် လည်း ချစ်စရာ လူမှု ခလေ့ကောင်း ဖြစ်ရပါ၏။ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသော်လည်း ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်ချင်လှသော စိတ်ခံစားမှုအားကြီးသူ မအိမ်ကံအကြောင်း ဇာတ်လမ်းသည် တွေးတောဆင်ခြင်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာ ပါသည် ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်မရေးဖွဲ့ ရကျိုးနပ်ပါပြီ။

သည် ကနေ့ ခေတ်မှာ တော့ ကွမ်းတောင်ကိုင်ရမည့် မိန်းကလေးအတွက် စံတွေ ထုံးတွေပင် လျော့ရဲလာသည့်အလျောက် အလျဉ်းသင့်သူက သင့်သလို ကွမ်းတောင်ကိုင်နေကြပါပြီ။ မည်သူမဆို ရုပ်ရည်အသင့်

အတင့်ရှိလျှင် ကိုင်နိုင်ကြပါပြီ။ ရှေးကတော့ သည် လိုမရပါ။ ရွာက သတ်မှတ်ထား သော စံသည် ပင် ဥပဒေကဲ့သို့ တည်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အပျိုစင်ဘဝကို ကျက်သရေရှိစွာ စောင့်ရှောက်တတ်သောအလေ့နှင့် အကျင့်စာဂကောင်းကို မွေးမြူပေးကြခြင်းဟု ကျွန်မထင်သည်။ ။ ကွမ်းတောင်ကိုင်ဘဝကို အလှအဖြစ် ခံယူသူတွေ ရှိသကဲ့သို့ပင် ဘဝအဖြစ် ခံယူသူတွေလည်း ရှိခဲ့သည်။ ။

‘မအိမ်ကံ’ ဝတ္ထုသည် ကွမ်းတောင်ကိုင်ဘဝကို မက်စက်ခဲ့ရှာသူ မိန်းမချောတစ်ယောက်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းလို့ သာ ဆိုချင်ပါတော့သည်။ ။

(၄)

သည် စာအုပ်ကို ရေးရန်အတွက် စာအုပ်စာတမ်းများ ဖတ်ရပါသည်။ ။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထု နောက်ခံနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာနိုင်ငံရေးနှင့်နွယ်သော စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်ရှု၍ မှတ်စုထုတ် ရပါသည်။ ။ မြန်မာ့သမိုင်းရက်စဉ်များကို ရွေးထုတ်ရပါသည်။ ။ ထိုစာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့ကြသော ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ ။ လူပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း မေးရမြန်းရသည် လည်း ရှိရာ ကျွန်မကို အထူးကူညီခဲ့သူမှာ ဆရာညီစေမင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ မြင်းခြံမြို့နှင့် ထိုခေတ်ကာလ နိုင်ငံရေးအခြေအနေများကို ပြောပြရုံမက ညကြီးသန်း ခေါင် တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းမေးသည် ကိုပင် ဆရာက ဖြေကြားပေးခဲ့ပါသည်။ ။ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။ သည် ဝတ္ထုကို ရေးရာတွင် ကျွန်မနှင့် ဆွေးနွေးဖက်၊ ငြင်းခုံဖက်၊ အကြံဉာဏ်ကောင်းပေးဖက်ဖြစ် သော ခင်ပွန်းသည် ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ။

စာအုပ်အဖြစ် ဖြစ်မြောက်စေရန် အစစအရာရာ ကူညီခဲ့သော ကိုဝင်းချို (ရှင်စာပေ) မိသားစု ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်နှာဖုံး ရေးဆွဲပေး ခဲ့သော ပန်းချီဆရာ ဆရာမြင့်မောင်ကျော်ကိုလည်းကောင်း၊ လိုအပ်လျှင် သူပိုင်ကားတစ်စီးဖြင့် အကူအညီပေးခဲ့သော ဆရာညိုထွန်းလူ+မမိမိ သော် ဇနီးမောင်နှံ အားလည်းကောင်း၊ ကွန်ပျူတာစာစီပေးသော ညီမငယ် မိုးသူဇာ မိသားစုကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဖော်ပြစဉ်ကတည်းက စိတ်လက်ရှည်စွာ ဖတ်ရှုအားပေးခဲ့ကြသော ရွှေပရိသတ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ပေးစာများ ဖြင့် ဝေဖန်အားပေးခဲ့ကြသော အနယ်နယ်အရပ် ရပ်မှ ချစ်သော စာဖတ်သူများကိုလည်းကောင်း၊ အဝေးမှ ဆက်သွယ်ကာ နှုတ်အားဖြင့် အားပေးခဲ့ ကြသော ကျွန်မ၏ ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံးကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးဥပကာယ တင်ပါကြောင်း ဆိုချင်ပါ၏။

ကျက်သရေရှိသော မြန်မာမိန်းကလေးများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ ...။

ခင်ခင်ထူး

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

မန္တလေး

(၁)

"ဇေယျတု ၅၀၂၁ သကရဇ် ဒီဃ ၁၂၈၂ ခုနှစ် ကြွင် ၁၉၄ သူရိယ ကံ ဝေါဟာရမာသ တပို့တွဲ ဣတ္ထိ ၁၂ ရက် ၁ နေ ညစက် နြံ၊ မြမ္မာ ၄ ချတ္တိး အချိန်နှံ၊ ပတ်ပြီ ၉ ဝိဇနာ ၇ ပြံ ၉ ခရာ ကံလက် မိန်စမ်း ၁ ့်နွေ ဟောရတ် ၁ ကြင် ၁ နဝင်လက္ခိ နက္ခတ် ၁၂ လုံ ၃ ပတ် ၅၂ လိ တ္တာ တက်လက္ခိ လျှက်ထိုနှံ၏ တိသမရ နက္ခတ်ကား မိကသီ ဒုတိယ ပတ် တိမတ်သောအခါ ရတနာ သုံးပါး ဦးထိထွင်၍ သမီးရတနာ ဖွား သည် နာမံ မအိမ်ကံ အသက် ၁၂၀ ရှည်စေ၍ ပြီစေသော်"

(၂)

"သညာမည်တွင် အိမ်ကြီးရှင်မှာ ၊ ကောင်းအင်ညီမျှ ပုတ္တာမိတရား သည်းချာရင်သွေး ကျွန်ကျေးလယ်ယာ၊ လုပ်တာဆောင်ခင်း ဆင်မြင်း ကျွဲနွား၊ ရဲရဲပေါ်စ ဆန်းသစ်လသို့၊ ဆဆထမ်းပိုး တက်တိုးမြဲမြဲ၊ ကျော

က်သံပတ္တမြား စီးပွားချမ်းသာ၊ ရတနာရွှေငွေ မြစ်ရေသီတာ၊
ဧရာတင်းကြမ်း ထမ်းပိုးလွမ်းသို့၊ နှစ်လိုစည်ပင် နေ့တိုင်းဝင်၍ လိုအပ်
ရှေးရှုရောက်ပါစီ ...၊ ကွမ်းခွက်စွဲသုံး ရွှင်ပြုံး သာကြည်၊ ရွှေစည်ရွှေထီး
စံရငြီးမှ ၊ သမီးမောင်နှံ မြဲမြံသာရွှင်၊ ကင်းစင်ဝေဒနာ၊ သက်တစ်ရာ ရှု
ည်ပါစီတော် ..."

ရွာလက်သည် 'အမေကြီး ရိုးပုံ' ၏ အသံက မီးနေခန်း
ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် လေးတွဲတွဲနှင့် ခပ်ညည်းညည်းကလေး
ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် လက်သည် အမယ်အိုကြီး
၏ မီးနေခန်းဝင် ဆုတောင်းသံက ကတုန်ကရီ ရှိလှသည်။ ။
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ သော မီးနေခန်းကလေးသည်
ဆုတောင်းသံကြောင့် လွမ်းစရာလိုလို၊ အတိတ်နိမိတ်တစ်ခုခုကို
ဆောင်ကြဉ်းလာသလိုလို ခံစားရ၏။ သားဖွားရမည့် ကိုယ်ဝန်သည် 'မပ
န်းရုံ' ကတော့ ကြမ်းပြင်မှာ ခြေဆင်းထိုင်ရင်းက အမေကြီးရိုးပုံကို
ငေးကြည့်နေလေ၏။

အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဆိုသော်လည်း 'ဇောင်ချမ်းကုန်း' ရွာမှာ
တော့ မီးရေးဖွားရေးကိစ္စ တွေမှာ အမေကြီးရိုးပုံ မပါလို့ မပြီးပါ။
အတွေ့အကြုံ ကြီးလှပြီ။ ဇောင်းချမ်းကုန်းမှာ မှ မဟုတ်။ အနား ပတ်လ
ည်က နရန်းရွာတွေဖြစ်သော တည်ပင်ကန်၊ ချယားကုန်း၊ လင်းနေကုန်း၊
ရှားတော၊ အိုးပေါက်၊ ကြက်တငို၊ ညောင်ဘုတ်၊ ယာကြီးပြင် စသည့်ရွာ
တွေကပါ အမေကြီးရိုးပုံကိုပင့်ကာ မီးနေခန်း ဝင်ခိုင်းတတ်ကြမြဲ ဖြစ်၏
။ လှေတန်လှေ၊ လှည်းတန်လှည်း လာရသည့်အခါရှိသလို
ခြေကျင်လျှောက်လာရသည့်အခါလည်း ရှိ၏။ ဘယ်လောက်ခရီးဝေးက
လာလာ မီးဖွားမည့်အိမ် ရောက်ပြီဆိုသည် နှင့် ဖျင်တဘက်
ခေါင်းပေါင်းကြီးကို ချွတ်၊ ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကို ဖွာရင်း မီးနေခန်း ကို

ကြမ်းတစ်ချောင်းချင်း အရင်လိုက်ကြည့်တတ်သည်။ မီးနေခန်း ပြင်ဆင်ထားပုံကို အကဲခတ် သည်။ အိမ်မနှင့် မီးနေဆောင်အကွာအဝေးကို ချင့်သည်။ ပြီးတော့မှ မီးနေသည် အင်္ဂါရပ်ကို ကြည့် သည်။ စိတ်ထဲ မကျေမနပ်ရှိလျှင် ဘယ်လိုမိန်းမသားကိုမှ ထောက်ထားသူမဟုတ်။

"ညည်းက လင်ယူသားမွေးအလုပ်ကို ပြောင်းဖူးအခွံခွာသလောက် အောက်မေ့သာလားအေ့ ... မအေက ဥပဓိသမ္ပတ္တိဖြစ်မှ မွေးမယ့်ကလေးက ဥပဓိသမ္ပတ္တိဖြစ်သာ ... မအေက ဥပဓိသမ္ပတ္တိ မဖြစ်ရင် မွေးမယ့်ကလေးကလည်း စာကလေးအမွှေးနုတ်ပေါ့အေ ... ဥပဓိဝိပုတ္တိခေါ်သယ် ... ကလေးဆိုတာ မွေးကတည်းက ခေါင်းလက္ခဏာ၊ နားလက္ခဏာ၊ မျက်စိလက္ခဏာ၊ လျှာလက္ခဏာ ပါလာသာရယ် ... လျှာဆိုပါတော့အေ ... ကလေးက လျှာလယ်ရှိုက်ရင် မိဘများမှာ ရွှေငွေစပါး ပေါသယ်၊ ကျီးလျှာနဲ့ တူတော့ ချစ်သူခင်သူ ပေါသယ်၊ လျှာဝန်းတော့ ပညာကြီးသယ်၊ လျှာဖြူတော့ ခက်ထန်သယ်၊ လျှာပါးတော့ ဘုန်းကြီးသယ်၊ လျှာရှည်တော့ လူအများ ဝပ်ရခရသယ်"

အမေကြီးရိုးပုံက ခေါင်းကလေး တတုန်တုန် နှုတ်ခမ်းပါးကလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် ပြောနေ ခြင်းဖြစ်သည်။ မီးနေခန်းထဲမှာ ရှိသမျှ မိန်းမသားတွေက အမေကြီးရိုးပုံစကားတွေကို ငေးပြီး နားထောင်နေကြ၏။ မပန်းရုံကတော့ အမေကြီးရိုးပုံ ရောက် လာပြီဆိုကတည်းက အားရှိလှပြီ။ အသက်တစ်ဝက် ကိုယ့်ဘက် စီးမိပြီ။

"နှာခေါင်းလက္ခဏာတွေ ပြောပါဦး အမေကြီးရိုးပုံရဲ့ "

မိန်းမတစ်ယောက်က ဝင်မေးလိုက်တော့ အမေကြီးရိုးပုံက ကိုင်းထားသောခါးကို ငန့်ခနဲ ဆန့်လိုက်သည်။ လက်ကြားမှာ ညှပ်ထားသော ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကြီးကို ဘေးက ဒန်ဖလားထဲ ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းကလေးကို လျှာဖြင့် တစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်းက ဆိုသည်။ ။

"နှာခေါင်းများ တော့ ကြောင်နှာခေါင်းနဲ့ တူမှ ပညာကြီးသာ ... ငါ့နှာခေါင်း ကြည့်ပါလား ... သစ်နှာနဲ့ တူတော့ အမှုပြီးအောင် ဆောင်ရွက်တတ်တယ်၊ သမင်နှာနဲ့ တူတော့ ကြွယ်ဝသယ်၊ နှာတိုတော့ ဥစ္စာပါးသယ်၊ နှာပွတော့ ကြမ်းကြုတ်သယ်၊ နှာပိန်တော့ ယုတ်ညံ့သယ် ... သဟာ ကြောင့်ပြောသာ ကလေးမှာ ဥပဓိသမ္ပတ္တိ ပြည့်စုံဖို့ က မအေမှာ တည်သယ် ... ရတနာသုံးပါး အောက်မေ့ရသယ်၊ လင်သားကို ရိုသေရသယ်၊ စိတ်အေးငြိမ်းအောင် ထားရသယ် ...၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး ... မေးစမ်းပါရစီဦးဟဲ့ ... ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ညည်း ဘာများ ချင်ခြင်းတပ်သတုံးဟဲ့"

ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမများ သည် တစ်ခုခုကို စားချင်သောက်ချင်သည့် အာသီသရိုတတ်ကြမြဲ မို့ အမေကြီးရိုးပုံက မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တချို့ကလည်း အစားအသောက်ရယ်မဟုတ်ဘဲ ဆေးလိပ် ပြာ လျက်သည့်မိန်းမ၊ အိုးခြမ်းကွဲ စားသည့်မိန်းမ၊ မီးသွေးခဲ စားသည့်မိန်းမ၊ မြေကြီးခဲ စားသည့် မိန်းမ၊ ဖိုလယ်ပြာ လျက်ချင်သည့်မိန်းမ စသဖြင့် ရှိတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

"ကျုပ်ဖြင့် ကိုယ်ဝန်တစ်လျှောက်လုံး ငှက်ပျောအူနုနုကလေးတွေ စားချင်နေတော့သာပါပဲ တော် ..."

"အလိုတော် ... ဆန်းလှချည့်လား ... အင်း အင်း ငှက်ပျောဆိုသဟာက မင်္ဂလာယူရသွဲ့ အပင်ဟဲ့ ... ကန်တော့ပွဲထိုးတော့လည်း ငှက်ပျော ပါရသယ်၊ သဲဖြူခင်း ရာဇမတ်ကာတော့လည်း ငှက်ပျောပင် စိုက်ရသယ် ... အလှူအတန်းများ ရှိတော့လည်း ငှက်ပျောလက်နဲ့ ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင် ထိုးရသယ် ... ကောင်းပါလေ့ ကောင်းပါလေ့"

အမေကြီးရိုးပုံက မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေ

သည် ။ ချင်ခြင်းတပ်သည့် အပေါ်မှာ နိမိတ်ကောက်ရာမှာ လည်း ကျွမ်းကျင်သည် ။ အတွေ့အကြုံ ကြီးရင့်သူပီပီ မီးဖွားရာတွင် အဖိတ်အစင်မရှိ မွေးဖွားပေးနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည် ။ ကိုယ်တိုင်က လက်ထိလက်ရောက် မွေးဖွား မပေးနိုင်တော့သည့်တိုင် အရံလက်သယ်မိန်းမကြီး လေးငါးယောက်ကို လိုသမျှ ပြောပြခိုင်းစေနိုင် သူ ဖြစ်၏။ ပြုဖွယ်ကိစ္စမှန်သမျှကို ပါးစပ်ဖြင့် စီမံရင်းက သင်ကြားပေးသည် ။ အဆူအပြော အငေါက်အငန်းကလေးလည်း မလွတ်။

"ညည်းတို့ က ဗိုက်ကြီးသယ်စောင့်ပြီး လက်သယ်လုပ်စားချင်သာပဲ ရှိသာကိုးအေ ... မီးနေ သယ်ဆီက တံစိုးစားချင်သာနဲ့ မဟုတ်ကရော ဟုတ်ကရော မလုပ်ချင်နဲ့ ... တစ်သက်လုံး ဘဝ လုပ်ရမယ့်ကလေးကို ကျက်သရေ မယုတ်စေနဲ့ ... အချင်းတောင် ဖြောင့်အောင်မမြှုပ်တတ်သဲ့ ဟာမတွေ့ ... ပေါင်းခူးဆုန် မြောက်ဘက်ကို မြှုပ်ရသယ်၊ နတ်ပြာတွဲကျတော့ အနောက်ဘက် မြှုပ်ရသယ် ... အချင်းရယ်လို့ မြေကြီးထဲ ဇာတ်ခနဲထိုးလိုက်လို့ ဖြစ်သာမှုတ်ဘူးအေရဲ့ ..."

အမေကြီးရိုးပုံလာလျှင် ချဉ်ပေါင်နီရွက်၊ ကန့်ကြုတ်နီရွက်၊ ပရနွဝါရွက်၊ မိုးနံရွက်၊ ကသစ် ရွက်၊ ဒန့်သလွန်ရွက်တွေ ခူးလာတတ်သည် ။ ငရုတ်ကောင်း ပါလာတတ်သည် ။ ထန်းကြောဖာ တောင်းကလေးထဲမှာ တော့ သူငယ်နာဆေးတွေ ပါလာတတ်ပါသည် ။ နွယ်ချို၊ ပဲဆိတ်၊ စပါးကြီး သည်းခြေ၊ ဇင်ရွေးဖြူ၊ ကြွက်ချေး၊ ဆိတ်ဖူး၊ လင်းနေ၊ ရှိန်းခို၊ စမုံမျိုးငါးပါး၊ ကြောင်ပန်း၊ မိဿလင်၊ ကန့်အိတ်၊ ပတဲကောက အစ အမြစ်အတုံးသေးသေးကလေးတွေပါ ပါလာတတ်သည် ။

သည် မနက်တော့ အမေကြီးရိုးပုံ ခပ်စောစောကတည်းက သည် အိမ်ကြီးကို ရောက်နေခဲ့ သည် ။ အိမ်ရှင် သူကြီးဦးသာထန်နှင့် ဆွေရိပ်မျိုး

ရိပ် မကင်းတာကတစ်ကြောင်း၊ အသက်လေးဆယ် နီးကာမှ သားသမီး ပေါ်သည့် ဦးသာထန်၏ နောက်အိမ်ထောင် မပန်းရုံ၏ ကိုယ်ဝန်ရင့်မှ ည့် ပုံကို အားမရသည် ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ဗိုက်နာပြီဆိုကတည်းက ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အိမ်ထဲ ရောက်ပြီဆိုကတည်းက မပန်းရုံကို မျက်လုံးသီသီကလေးများ ဖြင့် ကြည့်သည် ။ သွေးစမ်း၊ ဗိုက်စမ်း ပြုသည် ။ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောစမ်းသည် ။ မျက်အိမ်မျက်ခမ်း ဖြစ်ကြည့်သည် ။ စကားပြော သည့်အသံကို နားထောင်ကြည့်သည် ။ ဆံပင်ကို တစ်ချောင်းနှစ်ချောင်း နုတ်ကြည့်သည် ။ လျှာကို ကြည့်သည် ။ လက်ဖဝါးကို ကြည့်သည် ။ ဝမ်းစူစူကို ဘေးတိုက်ကြည့်သည် ။

"မွန်းတိမ်းမှ မွေးမှာ ပါအေ ... ကိုင်းပါတော် ပြောလိုက်ပါ့မယ် ညည်းကိုယ်ဝန်က မိန်းကလေးမွေးမှာ အေ ... ညည်းတူရင်တော့ ချောမှာ ပေါ့ ပန်းရုံရယ် ... ငါ့တူ သာထန်တူရင်တော့ ခွေးဘီးလူးရုပ် ထွက်ရုံရှိ သာပဲ ... လောလောဆယ် ညည်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်က ရတနာသုံးပါးကို အာရုံပြု၊ မွေးလာမယ့်ကလေးကို မေတ္တာပို့၊ ကနေ့က တပို့တွဲလပြည့် ကျော် ဆယ့်လေးရက်ဆိုတော့ ကလေးက အဆင်းလှတတ်သတဲ့ ... မယုံရင် မွေးတော့ ကြည့်ပေါ့အေ"

"ဟုတ်ကဲ့လား အမေရိုးပုံရယ် ... မိန်းကလေးလား"

"ညည်းနှယ်အေ ... ရိုးပုံပါသဲ့ ... ဘယ်တုန်းကများ လွဲဖူးလို့ တုန်း ... ငါမွေးပေးသဲ့ ကလေးတွေ စုထားရင်တောင် တစ်ရွာတည်လောက်ပြီ ဟဲ့ ... အခုက တပို့တွဲ ... ‘ကုံရာသီမှာ လေ မှန်ပြာရီပါလို့ နှင်းဝေဆိုင်း’ ဆိုသာကော ... တောင်လေကလေးကလည်း ပြက်ချင်ချင် ဥတုကလည်း ချမ်းစီးစီးဆိုတော့ မအေရော ကလေးပါ အနေဆင်းရဲသဟဲ့" အမေကြီးရိုးပုံနှင့် မိန်းမကြီး သုံးလေးယောက်က မပန်းရုံကို ပိတ်ကြမ်း

စဖြင့် ခေါင်းပေါင်းပေးကြသည်။ မီးနေခန်းအလယ် လောက်မှာ ဖွစောင့်နှစ်ထည် ခင်းကာ ထဘီဟောင်းသုံးလေးထည် ခင်းထားသည့်အိပ်ရာကို အသင့် ပြုထားကြသည်။ နံ့သာဖြူ ကရမက်ကလေး သွေးကာ မီးနေခန်းပတ်လည် လိုက်တောက်သည်။ မပန်းရုံ၏ နဖူးကို လိမ်းပေးသည်။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ကာ နံ့သာဖြူနံ့ပေးသည်။ နန္ဒင်းနံ့ ပေးသည်။

"ညည်း လမ်းကလေးလျှောက်နေစမ်း ... ကမ္မဇလေ လှုပ်တော့ မွေးရဖွေးရ လွယ်သယ် ... တုတ်တန်းက ချထားသဲ့ တန်းကြိုးကလေးကိုင်ပြီးရပ် အလွတ်မဲ့ မရပ်နဲ့ "

မီးနေခန်းထောင့်မှာ ထင်းတွေ ပုံထားသည်။ မီးအိုးကင်းကြီး ရှိသည်။ အိုးငယ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ဆန်လွတ်နန္ဒင်းဝါဝါတွေ ရှိသည်။ စမုံငါးပါး လှော်ထားသော နှမ်းထုပ်ကြီးရှိပြီ။ မပန်းရုံက လမ်းကလေး မလှုပ်လဲ့လှုပ်လဲ့ လျှောက်ရင်းက လက်တစ်ဖက် ခါးကိုထောက်ရင်း မျက်နှာ ကြီး ရှုံ့မဲ့နေသည်။ "အမေ ... အမေ နာလိုက်သာတော်" အော်နေသော်လည်း အမေကြီးရိုးပုံက တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။

"အင်း ... သည် အသံတွေ ကြားခဲ့ရပေါင်း များ လှပေါ့ ... ဃရာဝါသသံဝါသ နောက်ဆက် တွဲတွေပေါ့အေ ... ဗိုက်ကလေး နာတော့မှ အမေကယ်ပါ အဖေကယ်ပါ အော်ကြကရော ... ညည်းလင် သာထန်လှမ်းခေါ်ပါလားအေ ... တစ်ဝက်မျှခံပါလားလို့ လေ ... ညည်းကသာ အော်နေ ညည်းလင်ကဖြင့် ပဲမှော်စင်အောက်မယ် နိုင်ငံရေးတရားဦးဟောနေပါရောလားအေရဲ့ ..."

အမေကြီးရိုးပုံက အစွဲမညီသော ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်က မီးကို တံတွေးဖြင့်ဖိရင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မပန်းရုံကတော့ ကိုသာထန်

ကိုလည်း သတိမရ၊ နိုင်ငံရေးတရား ဆိုတာကိုလည်း နားမလည်။ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး ဆုပ်ညှစ်ထားသလို ခံစားနေရတာကိုပဲ သိသည်။ ။

"အမေကြီးရိုးပုံရယ် ... ကျုပ်ဗိုက်ထဲ ဒလက်လှည့်နေသလို နာလွန်းလှလို့ ပါတော် ... မွေးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ တော် ... အမယ်လေး ကျွတ် ... ကျွတ် ... အမေ ... အမေရေ"

အမေကြီးရိုးပုံက မီးနေခန်းဝက ထရံဇလီသတ်တံခါးမကို မှီရင်း ဆေးလိပ်ဖွာမပျက် အကဲ ခတ်နေသည်။ ။ မိန်းမကြီးတွေကတော့ နေ့လား ညလား မီးဖွားတော့မည့် မပန်းရုံကို အားပေးနေကြသည်။ ။ မပန်းရုံက ဦးသာထန်၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖြစ်သည်။ ။ ဦးသာထန်ထက် အသက်နှစ်ဆယ် လောက် ငယ်သည်။ ။ မျက်နှာကျသွယ်သွယ်၊ အသားအရေ ဝင်းစက်စက်၊ နဖူးရှင်းရှင်း၊ ဆံအုံ ကောင်းကောင်း ဆိုတော့ မိန်းမချောစာရင်းဝင်လေသည်။ ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကာမှ မုဆိုးဖို ဦးသာထန်နှင့် အကြောင်းပါရသော်လည်း လင်ကောင်းရသည် လို့ တော့ ဆိုနိုင်ပါ၏။ သူကြီးမျိုးရိုး၊ မြေရှင်ထန်းရှင်ဖြစ်ရုံသာမက အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုကတည်းက သူကြီးကတော်ဘွဲ့ကို မပန်းရုံ ရလေသည်။ ။ ဦးသာထန်၏ ပထမ မယားက မွေးသည့် သားယောက်ျားလေး မောင်မြတ်သာကိုပင် သားရင်းပမာ ချစ်ရှာသူလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဦးသာထန်နှင့် ညားပြီး သားသမီးမပေါ်ပေါက်တော့ သည် တစ်သက် မောင်မြတ်သာကိုသာ သားအဖြစ် သဘောပိုက်ထားခဲ့သည်။ ။ မောင်မြတ်သာကလည်း သူ့အသက် လေးငါးနှစ်သားလောက်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် မိခင်ကို မမှတ်မိသလိုလို မှတ်မိသလို လိုရှိသော်လည်း ဖအေဖြစ်သူ နောက်အိမ်ထောင် ထူပြီး အိမ်ပေါ်ရောက်လာသည့် ဒေါ်ပန်းရုံကို မိခင် လို သဘောထားသည်။ ။ အမေပန်းရုံလို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ။ အရှိန်အစော်ကြီးသော၊ မပူမပင် မကြောင့်မကျ ရသော ဘဝ ဆိုသော်လည်း သည် အိမ်ကြီးမှာ ကလေးရ

ယ်လို့ သူတစ်ယောက်တည်းသာရှိသည် ။ အိမ်ကြီးမှာ အလုပ်လာလုပ်ကြသည့် စာရင်းငှား ကိုဖိုးငွေ၏ သားကလေး ဖိုးတုတ်ကို တစ်ခါတစ်ခါ အဖော်ပြုရသည် ။ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းနေခွင့်ရချိန်မှာ တော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ ဆော့ကစားခွင့်ရပြီ။ အိမ်နှင့်ကျောင်းကူးလူးပြေးလွှားရင်း မောင်မြတ်သာ ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ရောက်လာခဲ့သည် ။ သည် အချိန်မှာ အမေပန်းရုံက သူ့အတွက် ညီလေး ဒါမှ မဟုတ် နှမကလေး တစ် ယောက် မွေးဖွားဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

"ယောက်ျားလေးလား မိန်းကလေးလား မသိပါဘူး လူကလေးရယ် ... လူကလေးက ညီလေး လိုချင်သာလား ... နှမလေး လိုချင်သာလား"

တစ်ခါတစ်ရံ အမေပန်းရုံက မေးလျှင် မောင်မြတ်သာ အဖြေရခက်သည် ။ ယောက်ျားကလေး အချင်းချင်းဆိုလျှင်တော့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြေးလွှား ကစားနိုင်သည် ။ သူ့အတွက် အဖော်ရ မည်။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်း ဖိုးအောင်လို နှမကလေးတစ်ယောက်လည်း သူ ရချင်သည် ။ မဖြေ မဖြစ် ဖြေရသည့်အခါတွေမှာ တော့ နှမကလေး လိုချင်တယ်လို့ ဖြေခဲ့သည် သာ ဖြစ်၏။

"အမေပန်းရုံက ဘာလိုချင်သာလဲ ... အမေပန်းရုံ မွေးသာကို ကျုပ်ချစ်မှာ ပဲ"

"အမေပန်းရုံကတော့ မိန်းကလေး လိုချင်သာပေါ့ကွယ် ... သားယောက်ျားကလေးက လူလေးရှိပြီးသားပဲဟာ ... မိန်းကလေးဆိုတော့ ကူဖော်လောင်ဖက် ရသာပေါ့"

"ကျုပ်လည်း မိန်းကလေးပဲ လိုချင်သယ် ... မြန်မြန်မွေးပေးတော့ဗျာ"

မောင်မြတ်သာ၏ အဖြေကို အဖေရော အမေပါ သဘောကျကြမြဲ။

ကျေနပ်ကြမြဲ။ မပန်းရုံ မီးဖွားမည့်နေ့က မောင်မြတ်သာကို ဘုန်းကြီး ကျောင်း ပို့ထားရသည် ။ ကလေးဆိုတော့ မီးနေခန်းထဲ ရောက်လာနိုင် သည် ။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရှိနိုင်သည် မဟုတ်လား။

"ငါ့သား ... မင်းအမေပန်းရုံ မီးဖွားပြီးမှ မောင်ငွေ့ကို အခေါ်ခိုင်းလို က်မယ် ... ကျောင်းမှာ ပဲနေ ကြားလား ... ဆရာတော့်ကို အဖေလျှောက်ထားသယ်"

အဖေစကားကို နားထောင်ရသော်လည်း မောင်မြတ်သာ ကျောင်းမှ သွားမနေချင်။ အိမ်ကြီး မှာ ပဲ နေချင်သည် ။ အမေကြီးရိုးပုံတို့ ကပါ ပိုင်းငေါက်တော့မှ ကျောင်းဘက် ထွက်သွားတော့၏။ ဦးသာထန်က တော့ မပန်းရုံ မွေးဖို့ ဖွားဖို့ အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးသော်လည်း မိန်းမ တစ်ယောက် သားသမီး ဖွားစီးရတာ သူတို့ တာဝန် သူတို့ ကိစ္စဆိုတာ လောက်သာ သဘောထားပုံရသည် ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တိုင်းရေးပြည် ရေးတွေ ထိုင်ပြောနေရတာနဲ့ ပဲ ပြီးသူ ဖြစ်၏။ မပန်းရုံအရေးထက် ပြီးခဲ့ သည့် တန်ဆောင်မုန်းလက ရန်ကုန်မြို့မှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားသပိတ်က သူ့အတွက် ပိုအရေးကြီးနေသည် ။ တိုင်းပြည်အ ခြေအနေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာလျှင် သူကြီးရာထူးကလေး မမြဲမှာ စိုးရိမ် မိလို့ ပဲ ဖြစ်သည် ။ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်ဂုဏ်ဝါကို မက်စက်ခြင်းထက် သူ့အ ဘိုး သူ့အဘ လက်ထက် က ဆင်းသက်လာသော သူကြီးမျိုးရိုးပျက်သွား မှာ ပူပန်မိရသည် ။ သည် အမွေကို သား မောင်မြတ် သာအား လက်ဆင့် ကမ်းပေးနိုင်ဖို့ က သူ့တာဝန်ဖြစ်သည် ။

သည် ကနေတော့ မပန်းရုံ မီးဖွားမည့်လက္ခဏာ ပြလာသဖြင့် အမေကြီးရိုးပုံက ဦးသာထန်တို့ အဖွဲ့ကို အိမ်မကြီးပေါ်မှာ ငြင်းတာ ခုံ တာတွေ ခွင့်မပြုတော့။ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုး၊ ဆေးလိပ်တစ် ဗန်း၊ လ

က်ဖက်တစ်အုပ်ဖြင့် အိမ်နောက်ဖေး ခြံထောင်မှာ ရှိသော ပဲမှော်တိုက် အောက် ရွှေ့ခဲ့ရသည်။ ။ ယောက်ျားသားတွေ၏ အသံဗလံတွေ ကြားနေရ လျှင် မပန်းရုံအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နိုင် သည်။ ။

"မင်းတို့ အရည်မရ အဖတ်မရ စကားတွေ ပဲမှော်တိုက်အောက် သွား အော်ကြ သာထန်ရေ ... ယောက်ျားသံကြားရင် မင်းမယား အပျိုမွေးက ကလေးထွက်ဖို့ ခက်ကရော့မယ် ... မင်းနှယ် ကိုယ့်မယား ကလေးမွေးမှာ တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘူး ... ဘာတွေကများ မယားထ က် အရေးကြီး လို့ တုန်း ..."

"ဒေါ်ကြီးရိုး ရှိသားကပဲဗျာ ... ကျုပ် စိတ်ချပါသယ် ... ပစ်မထားပေါ င်ဗျာ ... ကျုပ်က နားစွင့်နေသာပါ ... မပန်းရုံ ချောချောသာသာ မွေးရင် ဒေါ်ကြီးရိုးကို မြင်းခြံဈေးက တာပလာ ကိုးထဘီ ဝယ်ကန်တော့မယ်ဗျာ ကိုင်း ..."

ထိုနေ့ ညနေ နေဆင်းရေဆင်းမှာ မပန်းရုံ သမီးမိန်းကလေး မွေးသ ည်။ ။ အမေကြီးရိုးပုံ နိမိတ် ဖတ်ခဲ့သလို သမီးမိန်းကလေးဆိုတော့ ကြား ရသူတွေပင် အံ့ဩယူကြရသည်။ ။ မိန်းမောနေသည့် မပန်းရုံ၏ နဖူးထ က်က ချွေးတွေကို လက်သည် အမျိုးသမီးကြီး ဒေါ်စာက ဖျင်တဘက်နှင့် သုတ်ပေး သည်။ ။ မမွေးခင်ကတည်းက ရွတ်ပေးနေကြသော အင်္ဂုလိမာ လသုတ်တော်ကို ရပ်ပြီး မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်ပေးကြသည်။ ။ အမေကြီး ရိုးပုံက မပန်းရုံ၏ ဆံထုံးမှာ ထိုးစိုက်ထားသည့် သစ်ကြွပ်စကို ဆွဲနုတ် ကာ သူ့ခေါင်းက ဆံထုံး တမာသီးကလေးမှာ ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ။ သစ်ကြွပ်ဆိုသည် မှာ သစ်ပင်ခုတ် ရာမှ ကျန်ရစ်သော သစ်စဖြစ်သည်။ ။ သစ်ကြွပ်စကို သားသမီးဖွားရခက်သူ မိခင်များ ၏ ခေါင်းတွင် စိုက်ပေး လျှင် အဖွားရလွယ်သည် ဟု အယူရှိကြ၏။ ။ ပြီးတော့ မီးနေသည် ကို လူး

ပေးဖို့ နန္ဒင်းတစ်အင် တုံ ဖျော်ခိုင်းလိုက်သည်။ ။ အုတ်ပူထိုးဖို့ အုတ်ခဲနှစ်လုံးကို မီးဖုတ်ခိုင်းထားသည်။ ။ ခပ်စောစောကတည်းက ဖိုခိုင်းထားသော မီးအိုးကင်းကြီးကို မီးနေသည် နား အရွှေ့ခိုင်းလိုက်သည်။ ။ သည် အချိန်ကစပြီး မီးနေသည် မီးနားမှာ နေရတော့မည်။

"ကလေးက တနင်္ဂနွေသမီးဆိုတော့ ကျက်သရေ ဦးခေါင်းမှာ နေသယ် ... ခေါင်းကို သန့် အောင်ထား ... မင်းမိဖုရားကြိုက်နဲ့ ယှဉ်မွေးသဲ့မိန်းကလေးဟဲ့ ... လပြည့်ကျော် ဆယ့်နှစ်ရက်ဖွား သဲ့ကလေး ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝ ရှိတတ်သတဲ့ ... ကောင်းလိုက်သဲ့ဇာတာကလည်း တော် ... အင်း ညည်းတို့ က လူပြည်မှာ နေကြရဦးမှာ စောင့်ကြည့် မင်းကတော်မဖြစ်တော့ ပြော ..."

အမေကြီးရိုးပုံက မွေးလာသည့်ကလေးနှင့် မိခင်ကို ဘိုးဘွားမိဘ စိမ့်ရေမသင့်စေရန် ယတြာ ပြုပေးသည်။ ။ မြေစိမ့်ရေ၊ ရေစိမ့်ရေ၊ နေစိမ့်ရေ၊ သဲစိမ့်ရေ ရှိခဲ့လျှင် လွတ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ မြေစိမ့်ရေသင့်တော့ ခြေကတင် ညှောင့်ကိုင်နာတတ်သည်။ ။ ရေစိမ့်ရေသင့်တော့ ကြက် မျက်သင့်တတ်သည်။ ။ နေစိမ့်ရေသင့်တော့ ဝမ်းပြုတ်ပြုတ်မြည်တတ်သည်။ ။ မျက်ဝန်းမည်းသည်။ ။ သဲစိမ့်ရေသင့်တော့ ဝမ်းနာတတ်သည်။ ။ အမေကြီးရိုးပုံက တစ်ခုချင်း ရှင်းပြရင်း သင်လေသည်။ ။ အမေကြီးရိုးပုံစကားကို နာယူရင်း မိန်းမသားကြီးတွေက မီးနေမီးဖိုကြီး ရဲနေအောင် ယပ်ခတ်ကြ သည်။ ။ မပန်းရုံတစ်ကိုယ်လုံး နန္ဒင်းတွေ လူးပေးကြသည်။ ။ နန္ဒင်းလုံးကလေးတွေ မပန်းရုံပါးစပ်ထဲ ခွဲကာ မျိုခိုင်းကြသည်။ ။ နှမ်းထုပ်ကို ငယ်ထိပ်ပေါက်အောင် ရှူခိုင်းကြသည်။ ။ သွေးဟောင်းသွန်ပြီး သွေးသစ်လောင်းချိန်ဆိုတော့ မီးနေသည် ခမျာ ထစ်ခနဲရှိ သွေးလန့်တတ်သည်။ ။ သည် တော့ မီးမထွက် မချင်း မီးနေခန်းကလေးထဲမှာ မိန်းမသားတွေ အုပ်သင်းဖွဲ့ကာ စောင့်ပေးကြရသ

ည် ။ သူကြီးကတော် မပန်းရုံကိုမှ မဟုတ်ပါ။ မီးနေသည် ကို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ကြခြင်းသည် ပင် စောင်ချမ်းကုန်းရွာ ၏ ဓလေ့ဖြစ်ပါ၏။

"အေးသင် ... သာထန်ကို ခေါ်စမ်း ... သူ့သမီး ကြည့်လို့ ရပြီလို့ ... ကိုင်း ငါလည်း ပြန်လိုက် ဦးမယ် ... အရေးရှိတော့ ငါ့ကိုခေါ်လှည့်"

မပန်းရုံကတော့ မိန်းမူးနေဆဲ။ မိခင်ဘေးနားမှာ တော့ မွေးကင်းစ သမီးငယ်ကလေးကို ဆန်ကောချပ်ကလေးထဲမှာ အနီးကလေးဖြင့် ထွေး ၊ ပုဆိုးဟောင်းကလေးခင်းကာ သိပ်ထားသည် ။ ပြည့်ဝင်းသော မျက်နှာ ကလေးက ပြုံးယောင်သန်းနေသည့်နှယ်ရှိ၏။ ထိုညက ထူးထူးခြားခြား တတို့ တွဲလဆုတ်ရက်တွေဆိုတော့ ညကြီးမှောင်မည်းမှာ အနောက်ရမ်း လေကြီး ပြင်းပြင်းတိုက် သည် ။ မီးနေခန်းထဲက မီးသည် ပင် ယိမ်းထိုး နေသည် ။

"ပန်းရုံ ... တို့ ရှိသယ် ကြားလား ... ကလေးလည်း ကျန်းမာသယ်၊ မကြောက်နဲ့ ... လေကျသာပါ ... မိုး မပါဘူးရယ်"

လက်သည် မိန်းမသားကြီးတွေက မပန်းရုံကို အားပေးကြသည် ။ မ ပန်းရုံက မျက်လုံးများ ဖြင့် မကြောက်ကြောင်း အဖြေပေးရင်း ကလေး ကို စောင်းငဲ့ကြည့်သည် ။ မိန်းမကြီးတွေက ခေါင်းကို အလှည့်အလှုပ်မ ခံ။ မီးယပ်ခေါင်းကိုက် စွဲတတ်တယ်ဆိုတော့ မပန်းရုံမျက်နှာကို တည့် တည့်ထား လိုက်ရသည် ။ သမီးကလေး ... လှရဲ့ လား။

"ဒေါ်စာကြီး သမီးက ဘယ်သူနဲ့ တူတုန်း"

"ညည်းနဲ့ တူပါအေ ... အသားကို ဖွေးဥလို့ ... သည် မှာ ကြည့်"

ဒေါ်စာကြီးက မပန်းရုံ ရင်ဘတ်နားအထိ ကလေးကို မြှောက်ပြသ ည့် ။ ဝိုင်းဝိုင်းပြည့်ပြည့် သမီးကလေးမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ

မပန်းရုံရင်တွေ လှုပ်ခနဲ ခုန်ရသည် ။ သမီးကလေးကို ပွေ့ချိုလိုက်ချင်
သော်လည်း မလှုပ်ချင်အောင် ပင်ပန်းလွန်းသောကြောင့် အသာမှိုန်းနေ
လိုက်ရ၏။ ထိုညက တစ်လုံး လေပြင်းကြီး ဆက်ကျနေခဲ့သည် ။ သန်း
ခေါင်ကျော်တော့ အခါမဟုတ် မိုးကလေး ပင် ရွာလိုက်သေးသည် ။ မပ
န်းရုံ တစ်ချက်ကလေး မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ
မိုးကြီးလေကြီးတွေ ကျနေသည် ။ အဝေးက အော်သံကြီးတွေကိုပင်
ကြားနေရသလိုလို။ ဦးသာထန် ကလေးလာကြည့်သွားတာကိုပင် မသိ
လိုက်။

ဦးသာထန် မီးနေခန်းပေါက် လာရပ်တော့ ဒေါ်စာကြီးက မှန်အိမ်ကို
တန်းမှ ဖြုတ်ကာ ဆန်ကောထဲ သိပ်ထားသည့်ကလေးမျက်နှာကို မြင်
သာအောင် ပြသည် ။ မပန်းရုံနှင့်တူကြောင်း လေသံနှင့် ပြောပြတော့ ဦး
သာထန်က သမီးမျက်နှာကို ဝအောင် လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည် ။
ဟုတ်တယ် ... မပန်းရုံနဲ့ တူတယ်။ ပဲမှော်တိုက်အောက်က လူအုပ်ဆီကို
အပြေးသွားရင်းက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

"ကျုပ်သမီးက မအေတူဗျ ... ချောမှာ ပဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်
ကာမှ ကံပေါ်သယ် အောက်မေ့မိပါရဲ့ ... သမီးကလေးရောက်လာသာ
ကျုပ်တို့ အိမ်ရဲ့ ကံပဲပေါ့ဗျာ ... ဟုတ်သယ် သမီးက အိမ်ရဲ့ ကံကလေးပဲ
... သမီးနာမည်ကို 'မအိမ်ကံ' လို့ ကျုပ်ပေးလိုက်ပြီဗျာ"

လင်းခနဲ ပြက်လိုက်သော လျှပ်စီးကြောင်းနှင့်အတူ ကောင်းကင်ပြို
သံကြီး ကြားလိုက်ရပြီး နောက် ပဲမှော်တိုက်ကြီးပင် သိမ့်ခနဲတုန်သွားခဲ့
သည် ။ ခဏတွင်းမှာ ပင် မိုးရေတွေ ဒလဟော သွန်ကျ လာသည် ။ ဦး
သာထန်မှာ ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ပင် ထောင်းခနဲ ထသွားရသည် ။ မီး
နေသည် များ သွေးလန့်သွားလေမလား စိုးရိမ်လိုက်မိသည် ။ သို့သော်

မီးနေဆောင်ဘက်ဆီက ဘာသံမှ မကြားရ။

ထိုညက ဇောင်းချမ်းကုန်းရွာ၏ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မည်းနေသည့် တပို့တွဲလဆုတ် ညတစ် ညမှာ ပင် မအိမ်ကံကို မွေးဖွားခဲ့သည် ။ သည် မွေးဖွားခြင်းသည် လောကအတွက် ထူးဆန်းသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် မအိမ်ကံ မွေးဖွားလာခြင်းသည် ဇောင်းချမ်းကုန်းရွာကလေးအဖို့ တော့ ထူးဆန်း သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု မွေးဖွားလာတော့မည့် ကနဦးနိမိတ်လို့ တော့ ဆိုနိုင်မည် ထင်ပါ၏။ ပထမဆုံး ထူးဆန်းသည့်ဖြစ်ရပ်မှာ အိမ်ခေါင်ရင်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာမပွင့်ဘဲ အပွင့်မြို့နေသည့် ဆပ်သွားဖူးပင်ကြီး ထိုညကစ၍ မွှေးကြိုင်သော ရနံ့များ ဖြင့် အပွင့်တွေ ပြုလာခြင်းဖြစ်သည် ။ တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ရေခန်းနေခဲ့သော ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းရိပ်က သောက်ရေကန်ကြီး ညတွင်း ချင်း မိုးရေတွေ အပြည့်လျှံသွားခဲ့သည် ။ အခါမဟုတ် မိုးရွာသွန်းပြီးနောက် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ကြယ်ရောင်ဖြင့် လင်းကျသွားခဲ့သည် ။ လဆုတ် လတစ်ခြမ်းပဲကလေးသည် ပင် မိုးမည်းကို ခွဲ၍ ကိုယ်ထင်ပြခဲ့သည် ။

သို့သော် ပဲမှော်တိုက်ပေါ်မှာ ငှက်ဆိုးတစ်ကောင် သုတ်ခနဲ လာနားနေခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုတော့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိခဲ့ပါလေ။

(၃)

"နမော တဿတိ။ အောင်မြေကူးဆိပ်၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ဟု ၊ တံဆိပ်ခေါ်သညာ၊ သာသနာရောင်၊ ကျွန်းမြခေါင်၊ နေရောင်မကသာလို့ ..." (သျှိုး)

"ဆယ်ဖြာဦး ဆီမီးဝါ၊ လျှပ်စစ်တန်ဆောင်၊ ပြိုင်တိုင်းရှောင်သည် ၊ ဘုန်းခေါင်သာသနာ၌ ..." (သျှိုး)

"ပရမေ သည် သဗ္ဗဒ္ဓ၊ ငါးမာရ်ဖျက်ခြေ၊ သုံးလူ့ဆွေသည် ၊ ဟောမိန့်ချေပြခဲ့၏ ..." (သျှိုး)

"ခြောက်နတ်ရွာ မှန်မလွဲ၊ ဇောင်ချမ်းကုန်းရွာ၊ ကုသိုလ်ရှာသည် ၊ အလှူဒါန ခြိမ်းခြိမ်းသဲ၏ ..." (သျှိုး)

မနက်ခင်း ရှင်လောင်းသွင်းချိန် ...။

သူကြီးပိုင် အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်က လှမ်းကြည့်လျှင် ရွာအနောက်လှမ်းလှမ်းက သီးနှံစိုက်ခင်း တွေကို မြင်ရသည် ။ သူကြီးဦးသာထန်၏ အိမ်ကြီးက ရှေးအိမ်ကြီးဖြစ်၍ ရေနံရည်ဝချင်းတိုင်း ဝနေသဖြင့် တစ်အိမ်လုံး နေရာလပ်မရှိအောင် ညိုမှောင် စိုအိနေသည် ။ သူကြီး ဦးသာထန်၏ ဘိုးဘွားများ လက်ထက်ကတည်းက ဆောက်ထားသည့်အိမ်ဖြစ်၍ ကာလနှစ်ထမ်းကြာလှပြီ။ ဦးသာထန်၏ အဖေ သူကြီး ဦးဘိုးခလက်ထက်တုန်းကတော့ အိမ်ကြီးမှာ ဝဲလင်းဆောင်တစ်ဆောင် ချဲ့ခဲ့သေးသည် ။ အရှေ့ဘက်လှည့်သောအိမ်များ တွင် အရှေ့

တောင်ဘက်စွန်းမှာ တုတ်ထားသည့် ဧည့်ခံနေရာကို ဝဲလင်းဆောင် ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သည် ဝဲလင်းဆောင်တစ်ဆောင်လုံးမှာ မှော်ပွင့် မှော်တန်းခေါ်ကြသည့် သစ်သားပန်းကလေးတွေ စီစီရီရီ ထုဆစ်ထားသည် ။ သစ်သားပန်းကလေး တွေကို အနားတစ်လျှောက် မန်ကျည်းရွက်တန်းဖြင့် အနားသပ်ထားသည် ။ မြင်းခြံမြောက်လက် ဆီမီးခုံနယ်က လက်သမားဆရာ ဆရာမွန်း၏ လက်ရာဟု အစဉ်အဆက် ပြောခဲ့ကြပါ၏။ အိမ်မကြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သည့်လှေကားကပင် အပြန့်ကျယ်ဝန်းလှသည် ။ လှေကားဆံတစ်ထစ်တိုင်းမှာ ငွေဒင်္ဂါးပြားကြီးတွေကို အချပ်လိုက် သံဖြင့် ရိုက်ကပ်ထားသဖြင့် မအိမ်ကံ အိမ်ပေါ်တက်တိုင်း ငွေဒင်္ဂါးပြားတွေကို နင်းတက်တတ်သည် ။ အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်တွေကတော့ မဖွင့်သလောက် ပင်။ ပြတင်းပေါက် အပေါ်က မှန်လည်တွေကတော့ တစ်ဝက်စာလောက် ပွင့်နေကြသော်လည်း ဖုန်တွေ ပိုးမျှင်တွေ တင်းကြမ်း။

အိမ်အပေါ်ထပ်ကို လှေကားကြီးက တက်လာလျှင် လှေကားခုံနေရာ ကျယ်ကျယ်ကြီးကို ကျော်ရသည် ။ အပေါ်ထပ်အခန်းများ သို့ ကူးနိုင်သည့် တံခါးမကြီးသုံးချပ်ရှိသော်လည်း အလယ် တံခါးမကြီးကိုသာ အသုံးပြုကြတာ များ သည် ။ ကျန်သည့်တံခါးမကြီး နှစ်ချပ်က ထုံးစံအတိုင်း အပိတ်။ အလယ်တံခါးကြီးက ဝင်မှ အပေါ်ထပ်အခန်းကျယ်ထဲကို ရောက်နိုင်သည် ။ လှေကား အတက်တွင် အိမ်အပေါ်ထပ်ကြမ်းနှင့် တစ်ပြေးတည်း ဆင်ထားသော လျှောတံခါးကြီးလည်း ရှိသေးသည် ။ လျှောတံခါးကြီးကို တွန်းပြီး ပိတ်လိုက်လျှင် လှေကားအဝ ပိတ်သွားတော့သည် ။ သည် လျှောတံခါးကို ညအိပ်ရာဝင်လေတိုင်း သူကြီး ဦးသာထန်က မှတ်မှတ်ရရ တွန်းပိတ်လေ့ရှိ၏။ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေ ပိတ်ထားတော့ အပေါ်ထပ် အိမ်မကြီးတစ်ခုလုံးကလည်း အမြဲတမ်း မှော

င်မည်းနေလေ့ရှိ၏။ မှန်လည်တံခါးတွေဆီက ဝင်လာသည့်အလင်းရောင်ကြောင့် ရှေးခေတ်သုံး ပရိဘောဂတွေကို ခပ်ဝါးဝါးမြင်နိုင်ပါ၏။ သည်ပရိဘောဂတွေကို မအိမ်ကံ အလွန်သဘောကျသည် ။

အသက် ဆယ်နှစ်စွန်းစွန်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆိုသော်လည်း မအိမ်ကံသည် အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ရင့်ကျက်သည် လို့ ပင် ပြောရမည်ထင်ပါ၏။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူတကာကလေးတွေ လို ကစားခုန်စား သိပ်မရှိ။ ရွာလယ် ညောင်ပင်အောက်မှာ ကလေးသံတွေ ပွက်လောကြီး ညံ့နေတတ် သော်လည်း မအိမ်ကံက သွားကစားလေ့မရှိ ။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေပန်းရုံက ပေးလွှတ်ကစားစေသည့် တိုင် ငုတ်တုတ် ထိုင်ကြည့်ကာ ပြန်လာတာများ သည် ။ စိတ်ကူးရလျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်မြတ်သာ နှင့် တိုင်တို့ တမ်း၊ တူပုန်းတမ်း စသဖြင့် ရှားရှားပါးပါး ကစားလေ့ရှိသော်လည်း များ သောအားဖြင့် တစ်ယောက်တည်းနေတာများ သည် ။ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်ကြီးထဲက နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်မြင့်မြင့်ကြီးမှာ နေစရာ ထိုင်စရာ မရှားသော်လည်း အားအားရှိလျှင် မအိမ်ကံက အပေါ်ထပ်ကို တက်လာ လေ့ရှိသည် ။ အိမ်မကြီးအပေါ်ထပ် အတွင်း ခန်းကိုမဝင်ဘဲ လေသာဆောင် ထုတ်ထားသည့် အဆောင် ရှည်ကြီးမှာ နေကုန်နေခန်း နေချင်နေတတ်ပါ၏။ လေသာဆောင်မှာ တန်းလျား၊ ကုလားထိုင်ရှည် ကြီးတစ်လုံးရှိတော့ မအိမ်ကံအတွက် အဆင်ပြေသည် ။ အဆောင်ရှည်ထောင့်မှာ ခုံပုဝိုင်းကလေး တစ်လုံးရှိသည် ။ နဂါးသုံးကောင် သ ဣာန် ခြေ ချောင်းတ ပ် ခုံ ပု က လေး ပေါ်မှာ ခူးလာသည့် ဆပ်သွားဖူး ပန်းတွေတင်ကာ ရွာလမ်းကို အပေါ်စီးက လှမ်းကြည့်နေတတ်သည် ။ ဆပ်သွားဖူးနဲ့ သင်းအီအီကို မအိမ်ကံ ကြိုက်သည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ အစ်ကိုမောင်မြတ်သာ သင်ပေးထားသောစာကို ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်ပေါ် ရေးမှတ်ခြင်း၊ နှုတ်မှ တိုးတိုးရွတ်ဆိုခြင်း ပြုနေ

တတ်သည် ။ ဇောင်ချမ်းကုန်းရွာမှာ ဘုန်းတော်ကြီး စာသင်ကျောင်း ရှိ
သော်လည်း မိန်းကလေးများ သွား၍ မတက်ကြရပါ။ ယောက်ျားက
လေးများ နှင့် သာဆိုင်သော အလုပ်ဟု သာ သဘောထားကြသည် ။ မ
အိမ်ကံကိုတော့ အဖေလုပ်သူက စာသင်ပေးဖို့ မောင်မြတ်သာကို တာဝ
န်ပေးထားသည် ။ ရွာမှ မိန်းကလေးတော်တော်များများ စာမတတ်ကြ
သော် လည်း ဘုရားရှိခိုးတတ်ကြသည် ။ အိမ်တွင်းမှုအလုပ်မှန်သမျှ မိခ
င်နှင့်အတူ ဒိုးတူဘောင်ဖက် လုပ်ကိုင်ရင်း တတ်ကြသည် ။ ထမင်းဟင်း
ချက်၊ ပဲနုတ်၊ နွားစာရိတ်၊ ဝါဖတ်၊ ဗိုင်းငင်၊ ရက်ကန်း အတတ်တွေကို
တတ်ကြသည် ။ မအိမ်ကံကတော့ သည် အလုပ်တွေ လုပ်စရာမလို။ အိ
မ်မှာ အမေပန်းရုံကို ဝိုင်းကူကြသူတွေ အများကြီးရှိသည် ။ သည် တော့
မအိမ်ကံအဖို့ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ် က သည် နေရာကလေးမှာ လာလာ
နေတတ်တာ မဆန်းလှပါ။

အဝေးရွာတွေက လှည်းတွေ တအီအီ ဖြတ်သန်းနေကြသည့် ဖုန်ထူ
ထူ ရွာလယ်လှည်းလမ်း ဂရုန်းဂရင်းပေါ်မှာ သွားလာနေကြသည့် လူမျိုး
စုံ၊ အဆင်အသွေးပေါင်းစုံကို ငေးရတာကိုလည်း မအိမ်ကံ ဝါသနာပါပုံရ
သည် ။ တချို့က လှည်းစီးလာရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ကြသ
ည် မသိ။ လှည်းကြမ်းကြီးတွေပေါ်မှာ စောင်ကျားကြီးတွေခြံကာ ထိုင်
လျက် ငိုက်သူကငိုက်၊ ပိုးလို့ ပက်လက် လန်သူကလန်၊ လှည်းဆွဲရာ လို
က်နေကြသူတွေဖြစ်သည် ။ တချို့ကတော့ လှည်းပေါ်မှာ ထမင်းထုပ်
တွေ ဖွင့်စားနေကြသူတွေ၊ တချို့က ခုံဖိနပ်ကြီးဝတ်၊ ကားဖိနပ်ကြီးစီး
ကာ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ကြသူတွေ။ တချို့က ဖိနပ်ပင်မပါကြ။ အ
ရှေ့ ကြည်းတောခေါင်ခေါင်ရွာများ နှင့် အနောက် မြစ်နားတန်းရွာများ
ကူးလူးကြသော ခရီးလမ်းသင့်ရာ ဇောင်ချမ်းကုန်းရွာကလေးကတော့
ရွာသူ ရွာသား ရွာလှည်းများ ပင်မက အဝေးကလူတွေ လှည်းတွေပါ မ

အိမ်ကံတို့ အိမ်ကြီးရှေ့က ရွာလယ် လမ်းမကြီးပေါ် လွန်းထိုးရက်ယှက် ရှိတတ်သည် ။ လူတွေကြည့်လိုက်လျှင် ချွေးတွေသံတွေနှင့်။ ဖုန်နှင့် သောကောရောကော ဖြစ်နေသည့် အဝတ်အစားတွေကလည်း နွမ်းပါး လှသည် ။ ရက်ကန်း ထည် ဂျတ်ခုတ်ထဘီ၊ ဖျင်ကြမ်းနှစ်နံစပ်တွေဆိုလျှင် အကွက်ပင် မပေါ်ကြတော့။ ယောက်ျားသား ကြီးတွေကတော့ ဖျင်ပု ဆိုး ခပ်တိုတိုဝတ်ကာ ကြောပြောင်ကြီးတွေနှင့်။ တချို့ လှည်းကြမ်းပင် မစီးနိုင်ကြဘဲ အထုပ်ကြီးတွေ ထမ်းပိုးဖြင့် လျှိုထမ်းကာ ဒရွတ်သိုးသီ အပြေးအလွှားနိုင်လွန်းလှ သည် ။ မအိမ်ကံအဖို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သည် မြင်ကွင်း သည် တောသူတောင်သား လူမှုဘဝတွေကိုသာ မြင်တွေ့နေကျ ဖြစ်၏။

ရွာလမ်းပေါ်မှာ လူတွေ လှည်းတွေ မရှိလျှင်တော့ အောက်ဘက် ခပ် လှမ်းလှမ်းက အသီးတွေ အက်ကွဲနေတတ်သည့် သလဲပင်ကြီးက သလဲ သီးတွေကို ငေးနေတတ်ပါ၏။ တစ်ခါတလေ လေနှင့် လွင့်ပါလာတတ် သော မှိုစင်္ကြံကလေးတွေ၊ သစ်ရွက်ကလေးတွေ ဝေ့နေတာကို အစအ ဆုံး လိုက် ကြည့်နေမိသည် ။ အောက်ထပ်မှာ ဧည့်သည် တွေ တရုန်းရုန်း ရှိနေချိန်ဆိုလျှင်တော့ မအိမ်ကံ တစ်နေကုန် မဆင်းတော့။

"မအိမ်ကံရေ ... ထမင်းစားကြရအောင်လေ ဆင်းခဲ့တော့"

အောက်ထပ်က တစ်ယောက်ယောက်ခေါ်သံ ကြားသည့်တိုင် မအိမ် ကံ ဆင်းချင်မှ ဆင်းသည် ။ အောက်ထပ်မှာ ဟင်းတွေ စုံနေမှန်းသိသော် လည်း လှည်းပေါ်က လှည်းသမားမိသားစုစားကြသည့် ထမင်းအိုးတောင်း ဟင်းအိုးတောင်းဆီကိုသာ အာရုံရောက်နေတတ်သည် ။ ဘာဟင်း တွေနဲ့ များ စားနေကြပါလိမ့်။ ဆီမပါ ပျားမပါ ခရမ်းချဉ်သီး ဒလိမ်းထိုး ချက် ချဉ်စုတ်စုတ်နဲ့ များ လား။ ငါးပိ ကလေး စလောင်းကပ်ကင်ပြီး ငရ

တံသီးထောင်းကလေးနဲ့ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဒါမှ မဟုတ် မန်ကျည်းသီး နနုကလေးတွေ ထောင်း၊ ငါးပိကလေးလူးကာ ကြော်လာသည့် ချဉ်ငံစပ် စပ်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲမဟုတ်လား။ အိမ်အောက်ထပ်က မအိမ်ကံ စား နေကျထမင်းဝိုင်းနဲ့ တော့ ကွာချင်းတိုင်း ကွာရော့မည်။ အိမ်မှာ က ဧည့် သည် စောင်သည် ပြတ်သည် မရှိတော့ ထမင်းပြည်ဝင်အိုးကြီးက ဗောင်း လန်နေတတ်သည် ။ ရွာမှာ အမဲပေါ်၊ ငါးဖော်လေတိုင်း ရှေးအစ ဥံအလာအရ သူကြီးအိမ်ကို အသား တွဲပေး၊ ငါးတွဲပေး ဓလေ့ရှိသည် ။ အဦးအဖျားထားကာ လာပို့သမျှ မီးဖိုဆောင်မှာ ချက်ပြုတ်ထား သည့် သားငါးနဲ့တွေ့က လှိုင်နေတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့က ရောက်လာ တတ်ကြသော အဖေ ဧည့်သည် တွေထဲမှာ အဖေကိုယ်တိုင်က ခယဝပ် တွပြုရသည့် လူကြီးလူကောင်းဆိုသူတွေ ပါလာတတ် သည် ။ အဲသလို နေ့တွေမှာ တော့ သားညှီနဲ့၊ ငါးညှီနဲ့၊ အရက်နဲ့၊ ပိုလိုနဲ့တွေ တစ်အိမ်လုံး နံစော် နေတော့သည် ။ သည် လိုအနံ့တွေကို မအိမ်ကံ မကြိုက်။ အဲသလို နေ့တွေဆိုလျှင် ဆပ်သွားဖူးပင်ကြီး က ဆပ်သွားဖူးပန်းတွေခူးကာ ခပ် ဝေးဝေး ပဲမှော်တိုက်ဘေးမှာ သွားနေလိုက်သည် ချည်း ဖြစ်၏။

သည် ကနေ့လည်း မနက်ခင်းစောစောကတည်းက အိပ်အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်ကို မအိမ်ကံ ရောက်နေခဲ့သည် ။ အိမ်မှာ အဖေရော အ မေရော အစ်ကိုရော မရှိကြ။ ရွာမှာ အလှူရှိသည် မဟုတ်လား။ အလှူရှိ လျှင် တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းကြ ဝန်းကြ ရှိကြရသည် ။ သည် တစ်ခါ အလှူ က အလှူကြီးဖြစ်သည် ။ အဖေပင် မနက်မိုးမလင်းခင်က အလှူအိမ်ကို သွားနှင့်ပြီ။ အမေ အလှူသွား မည်ပြင်တော့ မအိမ်ကံကို ခေါ်သေးသည် ။ မအိမ်ကံက ဝတ်ခါစားခါ ဟန်ပန်လုပ်ရမည့် လူစုစုထဲကို သိပ်မသွားချ င်၍ မလိုက်ဘဲ အိမ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည် ။ ခါတိုင်း စိုက်ခင်းတွေထဲမှာ လူမှုမှုကလေး တွေ ပွစာတက်နေတတ်သော်လည်း ကနေ့

စိုက်ခင်းဆင်းသူမရှိ။ မအိမ်ကံကတော့ မျှော်ကြည့်နေကျ ကွင်းပြန့်ကြီးတွေကို ငေးနေလိုက်သည်။ ။

"ကံကလေးရေ နှမလေး ... အလှူလှည့် လာပြီ သွားကြည့်ရအောင်"

အစ်ကိုဖြစ်သူက အိမ်ကို တကူးတက ပြန် လာပြီး အပေါ်ထပ်အထိ တက်လာကာ ခေါ်တော့မှ မအိမ်ကံ ဆင်းဖို့ ပြင်သည်။ ။ အစ်ကိုက သူ့ကို 'ကံကလေး' ဟု ခေါ်သလို၊ မအိမ်ကံကလည်း မောင်မြတ်သာကို သူတကာတွေလို မောင်ကြီးဟု မသုံးဘဲ 'အစ်ကို'လို့ သာ ခေါ်လေ့ရှိ၏။ အဖေ၊ အမေနှင့် အိမ်ကြီးက သူရင်းငှားတွေအားလုံးက ကလေးဆိုပေသိ 'မအိမ်ကံ' ပဲခေါ်ကြသည်။ ။ တစ်ရွာလုံးကလည်း မအိမ်ကံက အနေအထိုင် သိုသိပ်သည်။ ။ စကားနည်းသလောက် အပြောအဆို လိမ္မာညင်သာသည်။ ။ စကားတစ်ခွန်းကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မပြောဘဲ တွေးတွေးဆဆ နှိုင်းနှိုင်းချိန် ချိန် ဆိုတတ်သည်။ ။ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းများ နှင့် အချင်းချင်း တွေ့ကြဆုံကြလျှင်ပင် မအိမ်ကံရှေ့မှာ ရှိသွားရလောက်အောင် အနေတည်တာကလည်း မအိမ်ကံ၏ ဘဝက ပါလာသည့် အရှိန်အစော် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ။

"အစ်ကို လိုက်ပို့မှာ လား"

"ဟဲ့ ကံကလေးရဲ့ လိုက်ပို့စရာလိုလို့ လား ... ကိုယ့်ရွာကိုယ့်အသိချည်းပဲဟာကို ... အခုနရဲ့ တိုက်သံ မကြားလိုက်ဘူးလား ... မဏ္ဍပ်ထဲ ရှင်လောင်းဝင်ကြတော့မယ် ကံကလေးရဲ့ ... သွားကြည့် ချေ"

"ဟင့်အင်း ... အစ်ကိုလိုက်ပို့မှ ... မအိမ်ကံတစ်ယောက်တည်းတော့ သွားချင်ပေါင်"

"ခက်ကရောဟာ နင့်မလဲ ... ကိုင်း လာလာ"

မောင်နှမနှစ်ယောက် လှေကားကြီးက ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရွာလယ်လမ်းကို အပြေးကလေး ဖြတ်ခဲ့ကြကာ ပဲတွေလှန်းထားသည့် ကြီးတော်စိန့်ဝိုင်းထဲက တလင်းကို ခါးကဖြတ်ကူးလိုက်တော့ အလှူမဏ္ဍပ်ရှေ့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်ပြီ။ မဏ္ဍပ်ရှေ့မှာ ကလေးတွေရော လူကြီးတွေရော မွစာကြီး တက်နေလေသည်။ လူတွေ တကျိတ်ကျိတ် တိုးဝှေ့နေကြတာကိုက ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ မအိမ်ကံသည် ပင် လူတွေကြားထဲ တိုးချင်လာသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ပုဆိုးစကိုဆွဲရင်း မဏ္ဍပ်ထဲ ဝင်ကြတော့မည့် ရှင်လောင်းအဝင်ကို ခြေဖျားထောက်ကာ မျှော်သည်။ မဏ္ဍပ်ပေါက်မှာ ချိတ်ထား သည့် ရွဲလုံးကြီးတွေကို လှမ်းကြည့်သည်။ မဏ္ဍပ်ဝမှာ ရွဲလုံးရောင်စုံသီချိတ်ကြတာ ဇောင်ချမ်းကုန်း ရွာခလေ့ ဖြစ်သည်။

"မွေးနံ့သာကြူသည့်၊ သုံးလူသာသနာ၊ များ လှသံဃာ၊ ကျောင်းဝိဟာမှာ၊ တစ်ဝါထမ်းတို့ ပါလော ..." (သျှိုး)

"လောကမျက်ရှု၊ သဗ္ဗညု၊ ခွင့်ပြုသာသနာ၊ ထမ်းချင်ပါကြောင်း၊ မောင်ခွင့်တောင်းသည်၊ အကြောင်းလွတ်သင့်ပါ၏ ..." (သျှိုး)

"လွတ်ပါဦးတော့၊ ကြော့မှူးသည် တစ်ဝါ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုလှမ်း၊ ရွှေစာထမ်းသည်၊ ရဟန်းပြုချင် ပါ၏ ..." (သျှိုး)

"သုံးလဖြင့်ကြာရဘူး၊ မောင်ကြီးသစ္စာ၊ ထားခဲ့ပါသည်၊ မြတ်စွာစိန္တေစူးပါစေ ..." (သျှိုး)

လမ်းဘက်ဆီက သျှိုးသံတွေ ခိုးသံတွေ စီစီကြီး ကြားရပြီ။ မဏ္ဍပ်ဝမှာ လူတွေ များ သည် ထက်များ လာပြီ။ မောင်မြတ်သာက နှမလက်ကို ဆွဲကာ မြင်ကွင်းကောင်းမည့်နေရာကိုရွေးသည်။ မဏ္ဍပ်ဝက လမ်းဘက်ကို လှည့်ထားသော်လည်း လမ်းနေရာက ကျဉ်းလှသည်။ သည် မြေကွက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ လူတွေ အများကြီးထပ်ရောက်လာကြ

တော့မည်။ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ လည်း လူ အပြည့်။ ရှင်လောင်းလှည့်လာကြသည့် လူတန်းကြီးက နီးသည် ထက်နီး လာလေပြီ။ ခြေဖျားကလေး ထောက်ကာ ထောက်ကာ မျှော်ကြည့်နေသော မအိမ်ကံကို မောင်မြတ်သာက စွေခနဲ ပွေ့ချီမြှောက် လိုက်သည် ။

"မြင်ရလား ကံကလေး"

"မြင်ရပြီ အစ်ကို"

ရှေ့ဆုံးက သာသနာ့အလံကိုင်၊ နောက်က ကန်တော့ပွဲရွက်၊ နောက်က ပရိတ်အိုး၊ ရေစင် တော်အိုး ရွက်ကြသူတွေ၊ နောက်ကမှ သင်္ကန်းပိုက်၊ ကွမ်းတောင်ကိုင်၊ ပန်းတောင်ကိုင် အပျိုတွေ၊ အပျိုတန်းရှည်ကြီးနေ ၁က ၂မ ၂၁ မောင်ရှင်လောင်းတွေ မြင်းကိုယ်စီဖြင့်၊ နားရံလှည်းယာဉ်ကြော့ကြော့။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ အရုပ်ဆရာ ဘိုးပြန့်လက်ရာများ ဖြစ်သည့် ဖိုးသူတော်ရုပ်၊ အဘိုးအိုရုပ်၊ တောင် သူကြီးရုပ်တွေ။ သည် အရုပ်ကြီးတွေကို မအိမ်ကံ ချစ်သည် ။ တကယ့်လူပုံစံ ချိုးထားသည့် နှီးရုပ် ကြီးတွေမှာ စက္ကူကပ် ဆေးခြယ်ထားမှန်း သိသော်လည်း အရုပ်ကြီးတွေက သဘာဝကျလွန်းပါ၏။ ဖိုးသူတော်ရုပ်မှာ ရေသဖန်သီးတွေကို စိပ်ပုတီးလုပ်ကာ ဆွဲထားသည် ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား၊ ဆေးလိပ်ကြီး ပါးစောင်ခဲထားသည့် အဘိုးကြီးရုပ်ကလည်း မာန်ပါလှ၏။ ရင်ကြီးမောက်မောက်၊ လည်ပင်းအစ်အစ်နှင့် နှီးတဘက်ရက် အရုပ်ကြီးတွေကို ရွာက အလှူတိုင်းမှာ တွေ့ဖူးသော်လည်း မအိမ်ကံ ကြည့်၍ မဝနိုင်။

"ကာလအလိုက် သူ့စိတ်ကြိုက် x x ကျပ်ကြီးမပိုက် ခေါင်းစိုက်စိုက် x x တိမ်းလိုက်မှို န်း လိုက် အိမ်တိုင်းဝင် x x လက်ဆောင်မြင် ခုရော့ချက်ချင်း x x ဆန်စ ငွေစ ဖျင်စပါ လိုရာ လိုရာ ရေးချည့်မယွင်း x x"

ဒိုးသီချင်းဆိုတတ်သည့် ကိုလူငွေဟစ်သံက ပွက်ပွက်ရိုက်နေသည့် ဒိုးသံ လူသံ၊ အော်သံ ခေါ်သံတွေကြားက စူးထွက်နေ၏။ အရုပ်ကြီးတွေ က ကြီးလွန်းတော့ စိတ်ရှိတိုင်း သွားလို့ မရ၊ တလှုပ်လှုပ်။ မြင်းစီး မောင် ရင်လောင်းတွေကလည်း တရွေ့ရွေ့။ ပရိက္ခရာကိုင်း၊ ပန်းတောင်ကိုင်း၊ ကွမ်းတောင်ကိုင်း အပျိုကြီး အပျိုငယ်တွေက တစ်ဆစ်စီ။ မအိမ်ကံ၏ မျက်လုံးများက ငှက်ပျောဖက် ထိုး ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်ကြီး ကိုင်လာသည့် မိန်းမချောဆီမှာ ရှိနေသည် ။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ငှက်ပျောဖက်ညွန့် စိမ်းစိမ်းဖူးဖူးကလေးကို ကလပ်ပေါ်မှာ တင်ကာ ကိုင်လာသည့် သည် မိန်းမချော ကို လူတွေ စိတ်ဝင်တစားရှိနေကြတာကိုလည်း မအိမ်ကံ သတိထားမိသည် ။ အစ်ကိုပေါ်မှ လျှော ဆင်းကာ လူအုပ်ကြားထဲ တိုး၍ အနားကပ် ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည် ။

"အဲဒါ ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်ကိုင်လေ မအိမ်ကံရဲ့ ... ဘွားလေးသီရဲ့ သမီး မဂွမ်းဖြူလေ"

မအိမ်ကံဘေးမှာ ရပ်နေသော သူနှင့်ရွယ်တူမိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ခေါင်းကို အသာငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ တောင်ပိုင်းက အရိုးမြသမီး ရွှေမှုဲ့။ ရွှေမှုဲ့က ရွာတောင် ဖျားမှာ နေသူဆိုတော့ မအိမ်ကံနှင့် အနေတော့ လှမ်းသည် ။ ရွာကလေး ပလုပ်တုတ်မှာ တစ်ရွာတည်း နေကြသူတွေဆိုတော့လည်း အခင်အမင်တော့ ရှိပါ၏။ ရွှေမှုဲ့ပြတော့မှ ကွမ်းတောင်ကိုင်း မဂွမ်းဖြူကို ခပ်စူးစူး ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဆံထုံးပုံပုံမှာ ဆံမြိတ်ရှည်ကလေး ချကာ နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်သာ ပန်ထားသည် ။ ဖြူဖြူအိအိ အသားကလေးမှာ သူတကာလို နံ့သာတွေ တင်းနေအောင် လူးမထား။ ပကတိအလှဖြင့်သာ ယဉ်စစ ဝင်းပနေသည် ။ ကျောက်ဘယက်နှစ်သွယ်တန်းကလေးက လည်တိုင် မှာ ယီးလေး ခိုထားကာ လှသောမျက်နှာနှင့် ယဉ်သောခန္ဓာကို စည်းခြားထားသလိုရှိ

နေသည် ။ အင်္ကျီ လက်ရှည် နို့စိမ်းရောင်၊ ချိတ်ပိုးစိမ်းထဘီနှင့် သိုင်းထားသည့် ပဝါစိမ်းက ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်နှင့် လိုက်ဖက်လှသည် ။ ရွာမှာ တွေ့ရခဲ့သည့် ကတ္တီပါပုံတော်ဖိနပ်ပေါ်က ခြေဖမိုးသားဝင်းဝင်းမှာ လည်း ရွှေခြေကျင်းကြီးတွေက ထင်းနေသည် ။ ကြံဆစ်လက်ကောက်တွေ ဝတ်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက် ထဲမှာ တော့ ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်။ ခါတိုင်းအလှူတွေမှာ လည်း ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်ကိုင် ပါမြဲဖြစ် သော်လည်း မအိမ်ကံ အာရုံမကျခဲ့။ သည် တစ်ခါတော့ သူ့ရှေ့မှာ တလှုပ်လှုပ် ရွေ့လျားနေသည့် ရွာကွမ်းတောင်ကိုင်ကို တရွေ့ချင်းလိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ ကတ္တီပါ ပုံတော်ဖိနပ်ကလေး ရွေ့နေ သရွေ့ မအိမ်ကံမျက်လုံးတွေ လိုက်ရွေ့ကာ ကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

"လှလိုက်သာနော် မအိမ်ကံ ... ငါတော့လေ ကြီးလာရင် ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်ပါရစီ ဆုတောင်းမိသယ် သိလား ... နင်ကော မကိုင်ချင်ဘူးလား"

ရွှေမှုှက သူ့ခါးကလေးကို တင်းနေအောင်ဖက်ရင်းက မေးနေခြင်းဖြစ်သည် ။ နင်ကော မကိုင် ချင်ဘူးလားတဲ့ ...။ ဟုတ်သားပဲ။ အဲသလိုလည်း စဉ်းစားနိုင်ပေသားပဲ။ မအိမ်ကံက ဒုံးရုပ်ကြီးတွေ ကို ငေးကြည့်ရင်းက တွေတွေကလေး စဉ်းစားသည် ။ ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်ကိုင်ဆိုတာ ဖြစ်ချင် တိုင်းဖြစ်ခွင့်ရှိလို့ လား။ ရွာထဲမှာ အပျိုပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ရှိတဲ့ အထဲက ဘယ်လိုအပျိုမျိုး ကို ခေါင်ကောက်ရွေးတာလဲ။ ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်ကိုင်နိုင်ပါမှ ဆိုတော့ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်အောင် တော့ စောင့်ရဦးမှာ သေချာသည် ။

"ကိုင်ချင်သာပေါ့ ရွှေမှုှရယ် ... ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ငယ်ပါသေးသယ် ... ငါသာ ဖက်စိမ်းကွမ်း တောင် ကိုင်ရရင် မြဲနေအောင် ပွေ့ထားမှာ ပဲအေရဲ့

"

ရွှေမှုက မအိမ်ကံကို ထူးဆန်းသလို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မဏ္ဍပ် ပေါက်ထဲ ရှင်လောင်းသွင်း ပြီးချိန်မှာ တော့ လူတွေ မဏ္ဍပ်ထဲ လုံးထွေး ဝင်သူကဝင်၊ ထမင်းရုံဘက် သွားသူက သွားနှင့် အလှူ ကြီးတစ်ခုလုံး အိုးအိုးထနေတော့သည်။ ထမင်းရုံက မဏ္ဍပ်နှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသော နေရာမှာ ထန်းလက်များ ကာထားသည့် သီးသန့်နေရာဖြစ်သည်။ ထမင်းရုံဆီက ဟင်းနံ့တွေ ပျံ့တက်လာတော့ မအိမ်ကံ ထမင်းဆာသလိုလိုဖြစ်လာသည်။ အလှူဆိုတော့ ကိုယ့်ရွာ သူ့ရွာက ဖိတ်ထားကြသူတွေ မရောက်မဖြစ် မီးခိုးတိတ်လာကြသူတွေချည်း ဖြစ်ပါ၏။ အိမ်ဆူးဆို၊ ကလေးလက်တို့ ၊ ခွေးအို့အို့ ဆိုသလို ဝက်ဝက်ကွဲအောင် အိမ်ပစ်ယာပစ်လာကြသူတွေ ဖြစ်၏။ အလှူရှင်ကလည်း သည် လို လှူရ တန်းရ ကျွေးရမွေးရတာကို ကျေနပ်တတ်ကြ၏။

"ကံကလေး ပြန်ချင်ပြီလား ... မဏ္ဍပ်ထဲ ဝင်ဦးမလား ... လာလေ"

အစ်ကိုက လာခေါ်တော့ မအိမ်ကံက ထမင်းရုံဘက်ဆီ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ဆိုသည်။

"အစ်ကို ... မအိမ်ကံ ထမင်းဝင်စားချင်တယ်"

"ဟာ ... ဟုတ်ရဲ့ လား ကံကလေးရဲ့ ... ထမင်းရုံထဲ ငါ့နှမ စားရဲလို့လား"

"စားရဲပါ့"

ထမင်းရုံထဲကို မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုးဝင်သွားတော့ ရွာဆော် မောင်သောင်းက ဆီးကြိုပြီး ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်း လူကြီးသူမများကို တည်ခင်းဧည့်ခံသည့် သီးသန့်နေရာကို ခေါ်သွားသည်။ မအိမ်ကံက

အဲသလို မစားချင်။ ခုံမြင့်စားပွဲပေါ်မှာ တည်တည်ပပ စားရခြင်းထက် မြေကြီးပေါ်မှာ ခုံဝိုင်းတွေခင်းကာ ဖင်ထိုင်စားရသည့် လူအုပ်ကြားထဲ ရောနှောစားချင်၏။ ကြေးဇွန်း စိုက်ထားသည့် မှန်ရောင်ဟင်းချိုကို ဖလူးဖလဲမြည်အောင် သောက်ချင်သည် ။ ပဲတီချဉ်သုပ်နှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်ဆီရွဲရဲကို လက်ကြားယိုအောင် နယ်ရင်း လက်ချောင်းတွေကို စုတ်ရင်း စားချင်သည် ။ ခုံမြင့်ပေါ်က ဝက်သားနီ ဆီပြန်ချက်ကိုကြည့်ပြီး မအိမ်ကံ စားချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။

"စားလေ ကံကလေး"

"မစားချင်တော့ဘူး အစ်ကို ... အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်"

"ဟော ဖြစ်ရပြန်ပြီ ... ကဲကဲ ဒါဆို အိမ်ကျမှ စားပေါ့ ... အိမ်မှာ လည်း အလှူက ထမင်းအုပ် ပို့ထားသားပဲ ... ကိုင်း လာလာ"

မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြန်လာတော့ ကြီးတော်စိန် ဝိုင်းတိုက်က မဖြတ်တော့ဘဲ ရွာအနောက် တာလမ်းကိုပေါက်သည့် လမ်းသွယ်တစ်ခုက ပြန်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

"အစ်ကို မမဝမ်းဖြူက လှသယ်နော်"

"ဟ ... လှသာပေါ့ဟ ... ကွမ်းတောင်ကိုပဲ"

"ကွမ်းတောင်ကိုဆိုသာ ဘာကိုပြောသလဲအစ်ကို"

"အင်း ... ကွမ်းတောင်ကိုဆိုသာ ကွမ်းတောင်ကိုရလို့ နေမှာ ပေါ့ဟ"

"အဲသတော့ အစ်ကိုပြောမှ လား ... ကွမ်းတောင်ကိုက လှမှ ဖြစ်သာလားလို့ "

"အင်းပေါ့ ... လှဖို့ တော့ လိုမှာ ပေါ့ နှမလေးရာ ... ကံကလေးကြီးရင် ကွမ်းတောင်ကိုင် ဖြစ်မှာ ပဲ ... ငါ့နှမက လှသာပဲဟာ"

အစ်ကိုစကားကို မအိမ်ကံ သိပ်တော့ စိတ်မချ။ သူမြင်ခဲ့ရသလောက် ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင် ကိုင် မမဝမ်းဖြူက ချောတာတော့ အမှန်ပင်။ ချောသည် လှသည် ဆိုသည့် အချက်တစ်ချက်တည်းနှင့် သာ ရွေးကြကြေးဆိုလျှင် ရွာအနောက်ပိုင်းက မုဆိုးမ ဒေါ်ကြီးအုံသမီး မကြာဥကို ဘာလို့ မရွေး ကြသလဲ။ မကြာဥက ပိုချောတာကို တစ်ရွာလုံး ပြောနေကြတာပဲ။ မအိမ်ကံစိတ်ထဲမှာ သည် အကြောင်းအရာက စလုံးစခု ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ခါတိုင်း သူ့ခေါင်းထဲ မရောက်ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းအရာ က သည် မနက်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ မြေပဲဥသလို ဥနေကြပြီ။

အိမ်ရောက်တော့လည်း မအိမ်ကံ သည် အချက်ကိုပဲ စဉ်းစားနေမိသည် ။ အကောင်းဆုံး ကတော့ အမေပန်းရုံကို မေးခြင်းပင်။ အမေကတော့ ပြောနိုင်လိမ့်မည်။ အမေအားလောက်မည့် အချိန်မှာ မေးဖို့ ချောင်းသော်လည်း အမေ မအားတာကို မြင်နေရသည် ။ ညနေဘက်ကျတော့လည်း အလှူအိမ်ကို တရားနာ သွားနေလို့ မမေးဖြစ်။ တရားနာက ပြန်လာတော့မှ အမေ့နားကို မအိမ်ကံ ကပ်ရတော့သည် ။

"အမေ"

"သမီးက မအိမ်ကံ ... ဘာများ ပါလိမ့်တော်"

မအိမ်ကံက အမေ့ကို မော့ကြည့်သည် ။ သူ့စိတ်ထဲ အမေ့ကို ချောသည် ဟု ထင်သည် ။ 'သူကြီး ကတော်တို့ များ ကျက်သရေရှိချက်တော့တော် ... ဘဝကံ ပါလာလို့ ထင်ပါရဲ့ ' ဆိုသည့် စကားမျိုးကို မအိမ်ကံ မကြာခဏ ကြားဖူးသော်လည်း အမေ့ကို စကားလှအောင် ပြောကြတာပဲလို့ အောက်မေ့ခဲ့ သည် ။ အမေ တကယ်လှတာပါပဲလား။ ရွာကတော့

မအိမ်ကံက မအေတူဟု ဆိုကြသည် ။ ဒါဆိုရင် သူလည်း လှတာပဲပေါ့။
ဒါဆိုရင် ...။

"အမေ့ကို မေးချင်လို့ ... သည် နေ့ အလှူလှည့် သွားကြည့်တော့ ဖ
က်စိမ်းကွမ်းတောင်ကြီး ကိုင်ထားသဲ့ မမဝမ်းဖြူကို တွေ့ခဲ့တယ် ... အ
မေကြီးသီရဲ့ သမီးလေ "

"အေး ... အမေသိပါတယ် ... ပြောပါဦး"

"ကွမ်းတောင်ကိုင်ဆိုသာ ဘာကိုပြောသာလဲဟင် အမေ"

သမီးကလေး မအိမ်ကံဆီက သည် လိုမေးခွန်းမျိုးကို ဒေါ်ပန်းရုံ မျှော်
လင့်မထားတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ သည်
မေးခွန်းမျိုးကို ခါတိုင်း ဖြေဖူးလက်စ မရှိတာပါ သလို၊ သမီးနားလည်
အောင် မဖြေတတ်တာလည်း ပါပါ၏။ မအိမ်ကံက မအေကို စိုက်ကြည့်
နေသည် ။ အမေ ဖြေတော့လေဆိုသည့် မျက်နှာကလေးက အသနားခံ
နေသည့်နှယ် ရှိလေ၏။ ဒေါ်ပန်းရုံ ဘယ်လိုဖြေရပါ့မလဲ။ ကွမ်းတောင်
ကိုင်ဆိုတာ ဘာလဲ အမေလို့ သမီးကလေးက မေးနေပြီ။

"ကွမ်းတောင်ကိုင်ဆိုသာ တစ်ရွာလုံးက သူကလေးတော့ဖြင့် ဖြစ်ထို
က်ရဲ့ လို့ တညီတညွတ် တည်း ရွေးချယ်ခံရသဲ့ မိန်းကလေးပေါ့ သမီးရ
ယ် ... ရုပ်ရည်လည်း ချောရမယ် ... မိဘကလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ အတန်
သင့်ရှိသဲ့ ရွာမျက်နှာဖုံးဖြစ်ရမယ် ... ပြီးတော့ မိန်းကလေးက အကျင့်စာ
ရိတ္တ ကောင်းရမယ် ... သူ့မှာ ရည်းစားသနာရယ်လို့ လည်း မရှိရဘူး ...
နာမည်ပျက် မရှိရဘူး ... လျှပ်ပေါ်လော်လည် မရှိရဘူးပေါ့ သမီးရယ် "

"ဒါဆိုရင် ကွမ်းတောင်ကိုင် ဖြစ်ရောလား အမေ"

"တစ်ချက်နှစ်ချက်တော့ ကျန်သေးတယ်သမီးရဲ့ ... အမေလည်း သိ

သလောက် ပြောပြရသာ ... ကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်ဖို့ က ရွာက ရွေးသာ ပေါ့ ... သမီးကြီးတော့ နားလည်လာမှာ ပါလေ"

မအိမ်ကံကတော့ တစ်ချက်နှစ်ချက်တော့ ကျန်သေးတယ်ဆိုတာကို သာ သိချင်နေသည်။ အမေ့ကိုတော့ မအိမ်ကံ ယုံပါသည်။ အမေ တကယ်မသိလို့ ပြောတာနေမှာ ပါလေလို့ စိတ်ကိုဖြေ သည်။ အမေက မအိမ်ကံ၏ ခေါင်းကလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

"သူကြီးသမီးမို့ ကွမ်းတောင်ကိုင် ဖြစ်ရမယ်လို့ တော့ မရှိဘူး သမီးရဲ့ ... ကွမ်းတောင်ကိုင် ရွေးသဲ့နေရာမှာ ရွာက ဘက်လိုက်သယ်ဆိုသာလည်း မရှိဘူး ... ဖြစ်ထိုက်တယ်လို့ အများက သဘောတူကြရင် ဖြစ်ရသာ မျိုးပဲ"

အမေ့စကားကို မအိမ်ကံ ကျေနပ်သွားသည်။ မျက်နှာနုနုကလေး ဝင်းပသွားလေ၏။ ဖြစ်ထိုက်တယ်လို့ အများက သဘောတူကြရင် ဖြစ်ရတာမျိုးပဲ ဆိုသည့်စကားကို မအိမ်ကံ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားလိုက်သည်။

"မအိမ်ကံ ကွမ်းတောင်ကိုင် ဖြစ်ချင်သယ်အမေ ... တစ်ရွာလုံးက သဘောကျအောင် မအိမ်ကံ နေပြမယ် ... အမေကြည့်နေ"

မအိမ်ကံက သည် စကားကို ပြောပြီးသည် နှင့် အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။ မွေးကတည်းက စကားနည်းခဲ့သော သမီးက သည် စကားမျိုး ပြောလိုက်ခြင်းကို ဒေါ်ပန်းရုံ အံ့ဩသွားခဲ့သည်။ ရှားရှားပါးပါး တစ်ဦးတည်းမွေးခဲ့ရသော သမီးကလေးဆီက သည် စကားမျိုး ပြောလာလိမ့်မည် မထင်ခဲ့သလို၊ ဒေါ်ပန်းရုံ ထည့်လည်း မတွက်မိခဲ့။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မေးလာ တော့လည်း သမီးကို ထည့်မပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ကျနေသေးတာ သူ့အသိဆုံးဖြစ် သည်။ တမင်ချန်ထားခဲ့သည့် သည် စကားတွေကို ပြောနိုင်လောက်သည့် ခွန်အားလည်း

သူ့မှာ မရှိ။ ဖြေကတည်းက သတိထားဖြေခဲ့ရသည် ။ ဒေါ်ပန်းရုံသည် နေရာမှာ ပင် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေဆဲ။ ရင်ဘတ်ပေါ်အထိ စီးကျ လာသော မျက်ရည်များကိုပင် မသိမ်းနိုင် မဆည်းနိုင်။

"မအိမ်ကံရယ် ... သည် ဘဝမှာ တော့ သမီးကလေး ကွမ်းတောင်ကို င်ဖြစ်ခွင့် မရှိနိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ တစ်နေ့နေ့ သိလာမှာ ပါကွယ်"
